DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

30 lipca Nr. 20. Rok 1936.

Cena numeru niniejszego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 90 gr, poleconą zł 1,20. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

USTAWY:

Poz. 605—z dnia 9 lipca 1936 r. o dodatkowym kredycie na rok 1936/37 727

" 606—z dnia 9 lipca 1936 r. o dodatkowych kredytach na rok 1936/37 727

" 607—z dnia 9 lipca 1936 r. o monopolu loteryjnym 727

" 608—z dnia 14 lipca 1936 r. w sprawie ratyfikacji podpisanego w Warszawie dnia 13 marca 1936 r. protokółu dodatkowego do układu dodatkowego z dnia 3 lutego 1934 r. do konwencji handlowej polsko-szwajcarskiej z dnia 26 czerwca 1922 r. 730

" 609—z dnia 14 lipca 1936 r. w sprawie ratyfikacji podpisanego w Brukseli dnia 2 marca 1936 r. układu dodatkowego do traktatu handlowego pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Unją Ekonomiczną Belgijsko-Luksemburską z dnia 30 grudnia 1922 r. 730

" 610—z dnia 14 lipca 1936 r. w sprawie ratyfikacji protokółu taryfowego polsko-norweskiego, podpisanego w Warszawie dnia 14 marca 1936 r. 730

" 611—z dnia 14 lipca 1936 r. w sprawie ratyfikacji porozumienia celnego między Rzecząpospolitą Polską a Związkiem Socjalistycznych Republik Rad w formie not, wymienionych w Warszawie dnia 3 marca 1936 r. 731

" 612—z dnia 14 lipca 1936 r. w sprawie ratyfikacji protokółu taryfowego polsko-estońskiego, podpisanego w Warszawie dnia 23 marca 1936 r. 731

" 613—z dnia 14 lipca 1936 r. w sprawie ratyfikacji konwencji taryfowej pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Holandji, podpisanej w Hadze dnia 9 kwietnia 1936 r. 731

ROZPORZĄDZENIA MINISTRA SKARBU:

Poz. 614—z dnia 4 lipca 1936 r. o zmianie niektórych przepisów rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 sierpnia 1931 r. o organizacji i zakresie działania izb i urzędów skarbowych 731

" 615—z dnia 8 lipca 1936 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 czerwca 1933 r. o organizacji i zakresie działania kontroli skarbowej 732

" 616—z dnia 8 lipca 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o związkach komunalnych kas oszczędności 732

" 617—z dnia 24 lipca 1936 r. o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz o obrocie zagranicznemi i krajowemi środkami płatniczemi 734

OBWIESZCZENIA MINISTRÓW:

Poz. 618—Skarbu z dnia 10 lipca 1936 r. w sprawie kwoty emisji monet srebrnych, niklowych i bronzowych . 738

" 619—Skarbu z dnia 28 lipca 1936 r. o wartości jednego grama czystego złota 738

" 620—Przemysłu i Handlu z dnia 17 lipca 1936 r., wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o wykazie instytucyj, za których pośrednictwem będą wydawane zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu na wolny od cła wywóz wyrobów koszykarskich oraz o trybie postępowania przy wydawaniu tychże zaświadczeń 738

OBWIESZCZENIA URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA:

Poz. 621—z dnia 1 lipca 1936 r. w sprawie umorzenia 19-tej raty 5% Konwersyjnej Pożyczki Kolejowej z r. 1926 739

„ 622—z dnia 1 lipca 1936 r. w sprawie umorzenia 11-tej raty 4% Pożyczki Konwersyjnej Kolejowej z r. 1933 741

„ 623—z dnia 3 lipca 1936 r. w sprawie wylosowanych premij do obligacyj 4% Premjowej Pożyczki Dolarowej Serji III 741

„ 624—z dnia 10 lipca 1936 r. w sprawie wylosowanych Bonów Funduszu Inwestycyjnego 742

„ 625—z dnia 10 lipca 1936 r. w sprawie wylosowanych premji do obligacji 3% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej emisji II z r. 1935 742

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

Poz. 626—L. D. I. 3355/2/36 z dnia 20 lipca 1936 r. w sprawie wykładni art. 42 § 1 u. k. s. 742

„ 627—L. D. I. 13902/2/36 z dnia 20 lipca 1936 r. w sprawie sprzedaży skonfiskowanego kwasu winowego i cytrynowego 743

„ 628—L. D. I. 54863/1/36 z dnia 25 lipca 1936 r. w sprawie przyjmowania interesantów 743

„ 629—L. D. IV. 13796/1/36 z dnia 20 lipca 1936 r. w sprawie opłaty stemplowej od podań o zwolnienie od ograniczeń przywozowych i wywozowych 744

„ 630—L. D. IV. 15958/3/36 z dnia 20 lipca 1936 r. o zmianie okólnika L. D. IV. 14491/3/36 w sprawie zwolnienia niektórych towarów od pozwoleń przywozowych Ministerstwa Przemysłu i Handlu . . 744

„ 631—L. D. IV. 15618/3/36 z dnia 22 lipca 1936 r. w sprawie wymieniania w wynikach rewizyj pozwoleń przywozu Min. Przemysłu i Handlu 744

„ 632—L. D. IV. 17258/2/36 z dnia 22 lipca 1936 r. w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy uwagi 7 do poz. 821 oraz poz. 901 i 902 taryfy celnej) 745

„ 633—L. D. IV. 18374/2/36 z dnia 23 lipca 1936 r. w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1082, 1099 i 1050 taryfy celnej) 745

„ 634—L. D. IV. 17135/3/36 z dnia 23 lipca 1936 r. w sprawie zwalniania od cła klisz drukarskich, nadsyłanych celem zgłoszenia do rejestracji znaków towarowych 745

„ 635—L. D. IV. 16042/2/36 z dnia 27 lipca 1936 r. w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 819) 746

„ 636—L. D. IV. 18735/3/36 z dnia 28 lipca 1936 r. w sprawie wywozu z W. M. Gdańska przez Polskę zagranicę waluty polskiej 746

„ 637—L. D. V. 41897/4/36 z dnia 27 lipca 1936 r. w sprawie obniżenia stawki podatku przemysłowego od obrotów benzyną 746

OKÓLNIKI KOMISJI DEWIZOWEJ:

Poz. 638—z dnia 23 lipca 1936 r. w sprawie zmiany okólnika Nr. 17, dotyczącego umowy rozrachunkowej z Austrją w związku z powziętą uchwałą Komisji Dewizowej z dnia 20 lipca 1936 r. 747

„ „ —Nr. 23 z dnia 21 lipca 1936 r. w sprawie przekazywania należności za importowaną wełnę surową i czesaną 748

„ „ —Nr. 24 z dnia 22 lipca 1936 r. w sprawie zakazu przekazywania należności z nieruchomości lub z innych tytułów, będących własnością cudzoziemców 749

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat o sprostowaniu błędu w okólniku Min. Skarbu z dn. 3 lipca 1936 r. L. D. V. 21454/2/36 w sprawie sposobu obliczania podatku dochodowego od uposażeń w przypadkach, gdyby podatek opłacał za pracownika służbodawca z własnych funduszów 750

Komunikat o uzupełnieniu uprawnień dla niektórych posterunków celnych 750

Wyciąg z Ceduły Urzędowej z dnia 29 lipca 1936 r. Giełdy Pieniężnej w Warszawie . . . 751

OGŁOSZENIA.

605.

USTAWA

z dnia 9 lipca 1936 r.

o dodatkowym kredycie na rok 1936/37.

Art. 1. Kredyty, ustalone w budżecie, załączonym do ustawy skarbowej z dnia 30 marca 1936 r. na okres od 1 kwietnia 1936 do 31 marca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 185) zwiększa się w grupie A. Administracja, w części 4 Prezydjum Rady Ministrów, w wydatkach nadzwyczajnych, w dziale I, w nowoutworzonym paragrafie 13 „Wydatki związane z urządzeniem w Wilnie uroczystości pogrzebowych w dniu 12 maja 1936 r." o sumę 100.000 zł.

Art. 2. Na pokrycie wymienionego w art. 1 wydatku służy dodatkowa wpłata do Skarbu przedsiębiorstwa „Lasy Państwowe" ponad wpłatę, przewidzianą w budżecie na rok 1936/37.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1936 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 18 lipca 1936 r. Nr. 55, poz. 395).

606.

USTAWA

z dnia 9 lipca 1936 r.

o dodatkowych kredytach na rok 1936/37.

Art. 1. Kredyty, ustalone w budżecie, załączonym do ustawy skarbowej z dnia 30 marca 1936 r. na okres od 1 kwietnia 1936 do 31 marca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 185) zwiększa się w grupie A. Administracja, w części 8 Ministerstwo Skarbu w wydatkach zwyczajnych o następujące kwoty:

a) w dziale 2 „Władze i urzędy skarbowe"
- w § 1 „Płace" o . . . 59.000 zł.
- w § 2 „Różne świadczenia osobowe" o . . . 4.500 zł
- w § 3 „Podróże służbowe i przesiedlenia" o . . . 50.000 zł
- w § 8 „Inne wydatki" o . . 10.000 zł

b) w dziale 3 „Władze i urzędy celne"
- w § 1 „Płace" o . . . 176.200 zł
- w § 2 „Różne świadczenia osobowe" o . . . 160.500 zł
- w § 3 „Podróże służbowe i przesiedlenia" o . . . 23.000 zł.

Art. 2. Na pokrycie wymienionych w art. 1 kredytów dodatkowych służą zwiększone wpływy w części 8 Ministerstwo Skarbu w dz. 5 „Ogólny zarząd skarbowy" w § 18 „Przepadłości".

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1936 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 18 lipca 1936 r. Nr. 55, poz. 396).

607.

USTAWA

z dnia 9 lipca 1936 r.

o monopolu loteryjnym.

Przedmiot monopolu.

Art. 1. (1) Prowadzenie wszelkiego rodzaju loteryj stanowi wyłączny przywilej (monopol) Państwa.

(2) Za loterję w rozumieniu ustawy niniejszej uważa się grę losową, prowadzoną według zgóry określonych warunków.

(3) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych decyduje w razie wątpliwości, czy pewna gra jest loterją w rozumieniu ust. (2).

Art. 2. Przepisy ustawy niniejszej nie dotyczą premjowych papierów wartościowych.

Art. 3. (1) Władze skarbowe po porozumieniu się z władzami administracji ogólnej mogą zezwalać na urządzanie jednorazowych loteryj fantowych na cele dobroczynności lub użyteczności publicznej.

(2) Minister Skarbu określa w drodze rozporządzeń:

1) wysokość opłaty monopolowej od takich loteryj,

2) przedmioty, które nie mogą stanowić wygranych w loterjach fantowych,

3) inne warunki, pod jakiemi zezwolenia na urządzanie loteryj będą udzielane,

4) właściwość władz, powołanych do udzielania zezwoleń na urządzanie loteryj fantowych.

Art. 4. Wszelka działalność loteryj zagranicznych na obszarze Rzeczypospolitej, współudział w tej działalności oraz nabywanie, zbywanie i posiadanie losów loteryj zagranicznych są wzbronione.

Art. 5. Zabrania się:

1) sprzedaży losów loteryjnych na raty lub na dniówki,

2) sprzedaży samych możliwości wygrania na poszczególne losy loteryjne (szans),

3) premjowania losami loteryjnemi innych tranzakcyj.

Przedsiębiorstwo „Polski Monopol Loteryjny".

Art. 6. (1) Eksploatowanie na rzecz Skarbu Państwa monopolu, wymienionego w art. 1, należy do państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Loteryjny".

(2) Minister Skarbu jest naczelną władzą Polskiego Monopolu Loteryjnego.

(3) Bezpośredni zarząd przedsiębiorstwem sprawuje dyrektor Polskiego Monopolu Loteryjnego, podporządkowany Ministrowi Skarbu.

(4) Statut organizacyjny Polskiego Monopolu Loteryjnego wydaje Minister Skarbu. Statut ten będzie ogłoszony w Monitorze Polskim.

(5) Statut Polskiego Monopolu Loteryjnego określi, jakie sprawy będą zastrzeżone do decyzji Ministra Skarbu.

Art. 7. (1) Polski Monopol Loteryjny posiada samoistną osobowość prawną z siedzibą w Warszawie i prowadzony jest na zasadach handlowych.

(2) Polski Monopol Loteryjny może na warunkach, określonych przez Ministra Skarbu, prowadzić swe zakłady na całym obszarze Państwa.

(3) Wpisaniu do rejestru handlowego podlegają: firma, siedziba i przedmiot przedsiębiorstwa oraz osoby uprawnione do reprezentowania przedsiębiorstwa.

(4) Polskiemu Monopolowi Loteryjnemu służy prawo używania pieczęci urzędowej.

Art. 8. (1) Polski Monopol Loteryjny przejmuje na własność cały majątek ruchomy Skarbu Państwa, pozostający dotychczas w użytkowaniu przedsiębiorstwa „Polska Państwowa Loterja Klasowa", działającego na mocy ustawy z dnia 26 marca 1920 r. w przedmiocie urządzania loteryj i założenia Polskiej Państwowej Loterji Klasowej (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 180).

(2) Majątek nieruchomy, nabywany w przyszłości przez Polski Monopol Loteryjny, będzie stanowił własność Skarbu Państwa.

Art. 9. Polski Monopol Loteryjny jest wolny od wszelkich danin publicznych, z wyjątkiem opłat na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego, podatków komunalnych od gruntów i budynków, opłat komunalnych od przeniesienia własności nieruchomości, zaprotestowanych weksli, plakatów i anonsów, tudzież innych podatków komunalnych, ustanowionych na podstawie art. 20 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747).

Art. 10. (1) Polski Monopol Loteryjny ma prawo ściągać swoje należności, wynikające z tytułu prowadzenia loteryj, w trybie egzekucji administracyjnej, przewidzianej dla władz skarbowych przy egzekucji podatków bezpośrednich.

(2) Polski Monopol Loteryjny ma prawo z pierwszeństwem przed innymi wierzycielami pokrywać swoje należności, przypadające od osób, z któremi zawarł przewidziane w art. 17 ust. (1) umowy, z zabezpieczeń przez nie złożonych. Jeżeli zabezpieczenia te stanowią papiery wartościowe, realizacja takich zabezpieczeń nastąpi w drodze sprzedaży na giełdzie lub przez publiczny przetarg, według wyboru Polskiego Monopolu Loteryjnego bez poprzedniego zagrożenia.

Art. 11. Księgi Polskiego Monopolu Loteryjnego i wypisy z nich mają moc dowodową dokumentów publicznych.

Art. 12. Zastępstwo sądowe w sprawach, dotyczących praw i interesów majątkowych Polskiego Monopolu Loteryjnego, należy do zakresu działania Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

Gospodarka Polskiego Monopolu Loteryjnego.

Art. 13. (1) Polski Monopol Loteryjny pokrywa swoje wydatki z własnych dochodów i funduszów.

(2) Polski Monopol Loteryjny prowadzi swą gospodarkę na podstawie rocznego planu finansowo-gospodarczego, który wchodzi do ogólnego budżetu państwowego.

(3) Z końcem każdego roku gospodarczego Polski Monopol Loteryjny zestawia bilans oraz rachunek zysków i strat, wyprowadzając czysty zysk przedsiębiorstwa po potrąceniu, oprócz wszystkich wydatków eksploatacyjnych — opłat monopolowych (art. 3 i 14) i ekwiwalentu wszystkich podatków i opłat skarbowych, od których jest zwolniony (art. 9).

(4) Bilans i rachunek zysków i strat zatwierdza Minister Skarbu.

(5) Minister Skarbu może przeznaczyć pewien odsetek czystego zysku na nagrody pieniężne, zapomogi i cele opieki dla pracowników Polskiego Monopolu Loteryjnego i współdziałających z nim organów skarbowych.

Prowadzenie loteryj przez Polski Monopol Loteryjny.

Art. 14. (1) Minister Skarbu zatwierdza plany prowadzonych przez Polski Monopol Loteryjny loteryj i sposób ich rozgrywania oraz określa wysokość opłaty monopolowej na rzecz Skarbu Państwa od tych loteryj i sposób jej pobierania.

(2) Plany te, jak również umieszczone w nich przepisy, są obok przepisów ustawy niniejszej i rozporządzeń na jej podstawie wydanych wyłącznie miarodajne dla stosunku prawnego między grającymi a Polskim Monopolem Loteryjnym, który nie ponosi żadnej odpowiedzialności za działanie lub zaniechanie osób trzecich, nieprzewidziane w tych przepisach lub z niemi sprzeczne.

(3) Wygrane na loterjach, prowadzonych przez Polski Monopol Loteryjny, nie podlegają żadnym potrąceniom poza przewidzianemi w planach i są wolne

pozatem od wszelkich podatków i opłat państwowych i samorządowych.

Art. 15. (1) Wygrane wypłaca się okazicielowi oryginalnego dowodu, stwierdzającego udział w grze loteryjnej, a wydanego przez Polski Monopol Loteryjny lub osobę przezeń upoważnioną. Dowody te w dalszych przepisach ustawy niniejszej będą nazywane „losami".

(2) Wypłata wygranych nie może być dokonana na podstawie losów, których autentyczności lub numerów nie można stwierdzić.

(3) Minister Skarbu określa w drodze rozporządzeń terminy, po których upływie wygasa prawo żądania wypłaty wygranych. Terminy te nie mogą być dłuższe niż 6 miesięcy.

Art. 16. Wygrane na prowadzonych przez Polski Monopol Loteryjny loterjach do czasu ich podjęcia nie mogą być przedmiotem zabezpieczenia, zastawu, zajęcia i egzekucji.

Art. 17. (1) Sprzedaż losów dokonywa się bądź przez samo przedsiębiorstwo, bądź też za pośrednictwem sprzedawców, którym Polski Monopol Loteryjny powierzy w drodze umowy prowadzenie tej sprzedaży.

(2) Sprzedaż losów przez inne osoby wymaga zezwolenia Polskiego Monopolu Loteryjnego; zezwolenia te mogą być w każdym czasie cofnięte bez żadnego odszkodowania.

(3) Minister Skarbu może w drodze rozporządzeń wydawać przepisy, normujące w zakresie sprzedaży losów prawa i obowiązki sprzedawców losów.

(4) Sprzedaż losów osobom, pragnącym grać na loterji, dokonywa się po cenach, określonych w planie loterji (art. 14). Sprzedaż po innych cenach jest wzbroniona i z samego prawa nieważna.

(5) Sprzedaż losów pod warunkami nieprzewidzianemi w planie loterji (art. 14) lub sprzecznemi z tym planem jest zabroniona i z samego prawa nieważna.

Pracownicy Polskiego Monopolu Loteryjnego.

Art. 18. (1) Stosunek służbowy pracowników Polskiego Monopolu Loteryjnego może mieć charakter publiczno-prawny, bądź prywatno-prawny.

(2) Minister Skarbu wydaje w drodze rozporządzenia przepisy, normujące prawa i obowiązki tych pracowników Polskiego Monopolu Loteryjnego, których stosunek służbowy będzie miał charakter publiczno-prawny. Przepisy prawne z dziedziny ochrony pracy i ubezpieczeń społecznych z wyjątkiem przepisów, normujących ubezpieczenie na wypadek choroby i macierzyństwa, nie będą miały zastosowania do tych pracowników.

Art. 19. Pracownikom Polskiego Monopolu Loteryjnego mogą być przydzielane tytułem części uposażenia mieszkania służbowe. Warunki korzystania z mieszkań służbowych, tryb ich opróżniania oraz wysokość potrąceń od uposażenia za korzystanie z nich ustala Minister Skarbu.

Art. 20. (1) W sprawie zwalniania pracowników Polskiego Monopolu Loteryjnego od czynnej służby wojskowej w czasie mobilizacji lub częściowego uzupełnienia do stanu wojennego stosuje się odpowiednio przepisy, odnoszące się do funkcjonarjuszów państwowych.

(2) Pracownicy Polskiego Monopolu Loteryjnego będą uważani za urzędników państwowych w rozumieniu prawa karnego.

Art. 21. (1) Przy wprowadzaniu w życie przepisów o stosunku służbowym pracowników Polskiego Monopolu Loteryjnego, wydanych w myśl art. 18 ust. (2), Minister Skarbu upoważniony będzie do rozwiązywania dotychczasowego stosunku służbowego z tymi funkcjonarjuszami przedsiębiorstwa „Polska Państwowa Loterja Klasowa", których stosunek służbowy opiera się na przepisach o państwowej służbie cywilnej.

(2) Funkcjonarjusze ci, o ile nie zostaną powołani do służby w Polskim Monopolu Loteryjnym na zasadach wydanego przez Ministra Skarbu rozporządzenia lub też powołani do służby w innych działach administracji państwowej, będą zwolnieni ze służby, przyczem zwolnienie funkcjonarjuszów, mianowanych na stałe, może nastąpić dopiero po przeniesieniu ich przez Ministra Skarbu w stan nieczynny i w drodze zastosowania do nich następnie odpowiednich przepisów o stosunku służbowym funkcjonarjuszów państwowych.

Przepisy końcowe.

Art. 22. (1) Ochrona ustanowionego przepisami art. 1 przywileju (monopolu) Państwa należy do władz skarbowych.

(2) W zakresie ochrony tego przywileju z władzami skarbowemi winny współdziałać inne władze i organy państwowe (w szczególności Policja Państwowa, żandarmerja, Straż Graniczna i Korpus Ochrony Pogranicza) oraz władze i organy samorządowe.

Art. 23. Minister Skarbu może w drodze rozporządzenia uprawniać Dyrektora Polskiego Monopolu Loteryjnego i podległych mu funkcjonarjuszów przedsiębiorstwa do załatwiania w charakterze władz i organów skarbowych spraw, związanych z nadawaniem zezwoleń na urządzanie loteryj fantowych (art. 3 ust. (1)).

Art. 24. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 25. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Z dniem tym tracą moc wszelkie dotąd obowiązujące przepisy, dotyczące monopolu loteryjnego, a w szczególności ustawa z dnia 26 marca 1920 r. w przedmiocie urządzania loteryj i założenia Polskiej Państwowej Loterji Klasowej (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 180).

(3) Loterje urzadzane przez przedsiębiorstwo „Polska Państwowa Loterja Klasowa", których plan został zatwierdzony przez Ministra Skarbu przed wejściem w życie ustawy niniejszej, będą rozegrane na podstawie dotychczas obowiązujących przepisów.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 18 lipca 1936 r. Nr. 55, poz. 398).

608.

USTAWA

z dnia 14 lipca 1936 r.

w sprawie ratyfikacji podpisanego w Warszawie dnia 13 marca 1936 r. protokółu dodatkowego do układu dodatkowego z dnia 3 lutego 1934 r. do konwencji handlowej polsko - szwajcarskiej z dnia 26 czerwca 1922 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji podpisanego w Warszawie dnia 13 marca 1936 r. protokółu dodatkowego do układu dodatkowego z dnia 3 lutego 1934 r. do konwencji handlowej polsko - szwajcarskiej z dnia 26 czerwca 1922 r.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego protokółu dodatkowego— Ministrowi Przemysłu i Handlu oraz Ministrowi Skarbu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 27 lipca 1936 r. Nr. 57, poz. 411).

609.

USTAWA

z dnia 14 lipca 1936 r.

w sprawie ratyfikacji podpisanego w Brukseli dnia 2 marca 1936 r. układu dodatkowego do traktatu handlowego pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Unją Ekonomiczną Belgijsko - Luksemburską z dnia 30 grudnia 1922 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji podpisanego w Brukseli dnia 2 marca 1936 r. układu dodatkowego do traktatu handlowego pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Unją Ekonomiczną Belgijsko - Luksemburską z dnia 30 grudnia 1922 r. i protokółu podpisania z dnia 2 marca 1936 r., dołączonego do powyższego układu dodatkowego.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego układu dodatkowego i protokółu podpisania — Ministrowi Przemysłu i Handlu oraz Ministrowi Skarbu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 27 lipca 1936 r. Nr. 57, poz. 412).

610.

USTAWA

z dnia 14 lipca 1936 r.

w sprawie ratyfikacji protokółu taryfowego polsko-norweskiego, podpisanego w Warszawie dnia 14 marca 1936 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji protokółu taryfowego polsko - norweskiego, podpisanego w Warszawie dnia 14 marca 1936 r.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego protokółu — Ministrowi Przemysłu i Handlu oraz Ministrowi Skarbu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 27 lipca 1936 r. Nr. 57, poz. 413).

611.

USTAWA

z dnia 14 lipca 1936 r.

w sprawie ratyfikacji porozumienia celnego między Rzecząpospolitą Polską a Związkiem Socjalistycznych Republik Rad w formie not, wymienionych w Warszawie dnia 3 marca 1936 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji porozumienia celnego między Rzecząpospolitą Polską a Związkiem Socjalistycznych Republik Rad w formie not, wymienionych w Warszawie dnia 3 marca 1936 r.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego porozumienia — Ministrowi Przemysłu i Handlu oraz Ministrowi Skarbu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 27 lipca 1936 r Nr. 57, poz. 414).

612.

USTAWA

z dnia 14 lipca 1936 r.

w sprawie ratyfikacji protokółu taryfowego polsko-estońskiego, podpisanego w Warszawie dnia 23 marca 1936 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji protokółu taryfowego polsko-estońskiego, podpisanego w Warszawie dnia 23 marca 1936 r.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego protokółu — Ministrowi Przemysłu i Handlu oraz Ministrowi Skarbu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 27 lipca 1936 r. Nr. 57, poz. 415).

613.

USTAWA

z dnia 14 lipca 1936 r.

w sprawie ratyfikacji konwencji taryfowej pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Holandji, podpisanej w Hadze dnia 9 kwietnia 1936 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji konwencji taryfowej pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Holandji, podpisanej w Hadze dnia 9 kwietnia 1936 r.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższej konwencji — Ministrowi Skarbu oraz Ministrowi Przemysłu i Handlu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 27 lipca 1936 r. Nr. 57, poz. 416).

614.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 4 lipca 1936 r.

o zmianie niektórych przepisów rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 sierpnia 1931 r. o organizacji i zakresie działania izb i urzędów skarbowych.

Na podstawie art. 3 ust. 2 i art. 4 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 80, poz. 499) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 13 sierpnia 1931 r. o organizacji i zakresie działania izb i urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 613) wprowadza się zmiany następujące:

1) W § 28 ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„Wydział III rachunkowo-kasowy dzieli się na 5 oddziałów:

1) asygnowań,
2) kontroli podatków,
3) dochodów budżetowych,
4) rozchodów budżetowych,
5) sum obrotowych i sum obcych".

2) § 34 otrzymuje brzmienie:

„Oddział sum obrotowych i sum obcych ustala maksymalne normy zapasów kasowych oraz czuwa nad ogólnym stanem gotowizny w kasach urzędów skarbowych i nad terminowem zasilaniem kas i odsyłaniem przez nie nadwyżek kasowych, prowadzi szczegółową rachunkowość i kontrolę obrotów sum obrotowych okręgu izby, czuwając nad terminowem i prawidłowem wyrównaniem obrotów na rachunkach przeciwstawnych, sporządza miesięczne zestawienia obrotów kasowych oraz miesięczne zestawienia obrotów sum niebudżetowych, wydaje zarządzenia w sprawie obrotu obligacjami pożyczek państwowych i innemi papierami wartościowemi (sprzedaż, skup, przyjmowanie na poczet należności podatkowych i t. p.) załatwia wszelkie sprawy, niewchodzące w zakres czynności innych oddziałów.

Naczelnikowi Wydziału III podlega bezpośrednio lustrator kas urzędów skarbowych, który składa w przepisanym terminie dokładne sprawozdania o wynikach dokonanych rewizyj i opracowuje stosowne wnioski".

3) W § 29 po wyrazie „czeków" (w nawiasie) umieszcza się przecinek i wyraz „asygnat" (w nawiasie) i w § 30 po wyrazie „czeki" (w nawiasie) umieszcza się przecinek i wyraz „asygnaty" (w nawiasie).

4) W § 51 D. W dziale rachunkowo-kasowym:

punkt 5) otrzymuje brzmienie:

„zaopatrywanie dystrybutorów w znaki wartościowe i sprzedaż odręczna tych znaków";

w punkcie 6) wyraz „wydawanie" zastępuje się wyrazem „wypłacanie" i po tym punkcie dodaje się nowy punkt, jako „7)", treści następującej: „prowadzenie rachunków bieżących";

dotychczasowe punkty: „7)", „8)", „9)", „10)" i „11)" otrzymują numerację „8)", „9)", „10)", „11)" i „15)";

w punkcie 8) (według nowej numeracji) po wyrazach: „opłacanie kuponów" umieszcza się przecinek i dodaje wyrazy: „wylosowanych premij";

w punkcie 11) (według nowej numeracji) skreśla się wyraz „gotówkowych" i po tym punkcie dodaje się trzy nowe punkty, jako „12)", „13)" i „14)", treści następującej:

„12) sporządzanie i dostarczanie działowi egzekucyjnemu urzędu tytułów wykonawczych na nieuiszczone w terminie daniny publiczne;

13) czuwanie nad terminowem uiszczaniem rozłożonych na raty zaległości w podatkach bezpośrednich i opłatach;

14) kontrola rachunkowo-kasowa wpłat, dokonywanych przez poborców skarbowych;".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od dnia 1 lipca 1936 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 18 lipca 1936 r. Nr. 55, poz. 401).

615.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 8 lipca 1936 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 czerwca 1933 r. o organizacji i zakresie działania kontroli skarbowej.

Na podstawie art. 3 ust. 3 i art. 4 ustawy z dn. 31 lipca 1919 r. o organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 80, poz. 499) zarządzam co następuje:

§ 1. W § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 czerwca 1933 r. o organizacji i zakresie działania kontroli skarbowej (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 465) po wyrazach: „siedzibą rejonu jest", dodaje się wyrazy: „w zasadzie", a nadto dodaje się jako ustęp 2 przepis treści następującej:

„Ministerstwo Skarbu może ustalić siedzibę rejonu w miejscowości, niebędącej siedzibą starostwa".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 18 lipca 1936 r. Nr. 55, poz. 402).

616.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 8 lipca 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o związkach komunalnych kas oszczędności.

Na podstawie art. 71 ust. (3), art. 79 ust. (3) i art. 95 ust. (2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o komunalnych kasach oszczędności (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 860) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Związki komunalnych kas oszczędności posiadają osobowość prawną o charakterze publiczno-prawnym.

(2) Związki mogą posiadać własny majątek, nabywać prawa i zaciągać zobowiązania.

(3) W dalszych przepisach rozporządzenia niniejszego związki komunalnych kas oszczędności zwane będą — związkami, komunalne kasy oszczędności — kasami oszczędności.

§ 2. Pieczęć związku zatwierdzi Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych na podstawie art. 19 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1927 r. o godłach i barwach państwowych oraz o oznakach, chorągwiach i pieczęciach (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 980) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 629).

§ 3. (1) Na obszarze Państwa działają następujące związki:

1) Związek Komunalnych Kas Oszczędności w Warszawie, z siedzibą w Warszawie, obejmujący obszar: m. st. Warszawy oraz województw: białostockiego, kieleckiego, lubelskiego, łódzkiego, warszawskiego, nowogródzkiego, poleskiego, wileńskiego i wołyńskiego;

2) Związek Komunalnych Kas Oszczędności we Lwowie, z siedzibą we Lwowie, obejmujący obszar województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego;

3) Związek Komunalnych Kas Oszczędności w Katowicach, z siedzibą w Katowicach, obejmujący obszar województwa śląskiego;

4) Związek Komunalnych Kas Oszczędności w Poznaniu, z siedzibą w Poznaniu, obejmujący obszar województw: pomorskiego i poznańskiego.

(2) Wszystkie kasy oszczędności obowiązane są należeć do właściwego związku.

§ 4. (1) Związkom zleca się wykonywanie bezpośredniego nadzoru nad kasami oszczędności. W szczególności przekazuje się związkom uprawnienia następujące:

1) zatwierdzanie statutów kas oszczędności i zmian tych statutów;

2) zatwierdzanie wyborów dyrektorów zarządzających kas oszczędności;

3) zezwalanie w wyjątkowych przypadkach członkom organów i pracownikom kasy oszczędności na pełnienie funkcyj członków rady nadzorczej, zarządu, komisji rewizyjnej, bądź pełnienie funkcyj w charakterze pracownika w innych zakładach i instytucjach kredytowych;

4) zezwalanie na zaciąganie pożyczek krótkoterminowych przez kasy oszczędności;

5) zezwalanie na lokowanie wolnych funduszów kas oszczędności w innych kasach oszczędności;

6) zezwalanie na nabycie lub budowę nieruchomości dla własnego użytku kas oszczędności z funduszów zasobowych i o szczególnem przeznaczeniu;

7) zakazywanie użycia w wyjątkowych okolicznościach części zysków na cele publiczne;

8) zawieszanie w czynnościach organów kasy oszczędności, jak również zawieszanie w czynnościach poszczególnych członków rady i dyrekcji kasy oszczędności, w razie stwierdzenia okoliczności przewidzianych w art. 72 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o komunalnych kasach oszczędności, a w związku z tem wydawanie niezbędnych zarządzeń, mających na celu zapewnienie należytego funkcjonowania kasy oszczędności;

9) uchylanie i zawieszanie uchwał i zarządzeń organów kasy oszczędności, naruszających prawo lub statut albo szkodliwych dla interesu publicznego lub interesu kasy;

10) zatwierdzanie planu przeprowadzenia likwidacji, oznaczenie wysokości wynagrodzenia dla likwidatorów oraz wykonywanie nadzoru nad czynnościami związanemi z przeprowadzeniem likwidacji kas oszczędności.

(2) Decyzje związków, przewidziane w ust. (1) pkt. 2), 6) i 8), powinny przed ich wydaniem uzyskać zgodę władzy nadzorczej. W przypadkach gdy władza nadzorcza nie zajmie stanowiska w odniesieniu do przedłożonej decyzji w ciągu 14 dni od dnia doręczenia, decyzja uważana będzie za uzgodnioną.

(3) Od decyzji związku służy odwołanie do władzy nadzorczej za pośrednictwem właściwego związku w ciągu 14 dni od daty doręczenia decyzji.

§ 5. Związki:

1) wykonywają bezpośredni, zlecony przez władzę nadzorczą, nadzór nad kasami oszczędności, w granicach i w sposób przewidziany rozporządzeniem niniejszem;
2) kierują polityką operacyj czynnych i biernych według zasad i wskazań ustalonych, bądź zatwierdzonych przez Ministra Skarbu;
3) kontrolują działalność kas oszczędności oraz dokonywają rewizji i inspekcji z prawem udziału delegata związku w posiedzeniach organów kas oszczędności;
4) udzielają obowiązujących kasy oszczędności wskazań i instrukcyj oraz udzielają wyjaśnień we wszelkich sprawach zleconych przez władzę nadzorczą lub w sprawach objętych obowiązującemi przepisami kasy oszczędności;
5) wyrażają opinję w sprawach, w których kasy oszczędności zwracają się do władzy nadzorczej za pośrednictwem związków;
6) badają bilanse, preliminarze budżetowe, rachunki zysków i strat — z prawem czynienia zmian, składają władzy nadzorczej dokładne pisemne sprawozdanie z działalności kas oszczędności za rok ubiegły;
7) udzielają na żądanie władzom i urzędom państwowym oraz samorządowym informacyj i opinij w sprawach dotyczących zakresu działania i ustawodawstwa kas oszczędności;
8) reprezentują kasy oszczędności i występują w ich imieniu;
9) wykonywaią wszelkie czynności zlecone przez władzę nadzorczą lub Ministra Skarbu;

10) prowadzą propagandę w imieniu i na rzecz kas oszczędności w celu szerzenia zmysłu oszczędności.

§ 6. Kasy oszczędności zwracają się do władzy nadzorczej zawsze za pośrednictwem właściwego związku.

§ 7. (1) Zakres działania władz i organów związku określi szczegółowo statut.

(2) Uprawnienia, zlecone przez władzę nadzorczą w § 4, wykonywa łącznie prezes związku i dyrektor związku, wybrani i zatwierdzeni w sposób przewidziany w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o komunalnych kasach oszczędności.

(3) W przypadku nieobecności prezesa lub dyrektora związku, uprawnienia, wymienione w ust. (2), przechodzą na ich zastępców, w razie zaś nieobecności zastępców stałych, prezesa związku zastępować może tylko wyznaczony przez niego członek zarządu związku, dyrektora zaś wyznaczony przez prezesa inspektor związku.

§ 8. (1) Statut związku może przewidywać stanowisko stałego zastępcy prezesa związku.

(2) Przepisy, odnoszące się do prezesa związku, odnoszą się również do zastępcy prezesa związku.

§ 9. (1) Statut związku może przewidywać stanowisko stałego zastępcy dyrektora, przyczem jego prawa określi statut.

(2) Przepisy, dotyczące wyboru dyrektora i zatwierdzenia go przez władzę nadzorczą, stosują się również do zastępcy dyrektora.

§ 10. (1) Związek przeprowadza rewizje, kontrole i inspekcje kas oszczędności.

(2) Rewizja, kontrola lub inspekcja każdej kasy powinna być przeprowadzona co najmniej raz do roku. Sposób i formę dokonywania tych czynności określa regulamin.

§ 11. (1) Rewizji, kontroli lub inspekcji dokonywa dyrektor związku lub jego zastępca i inspektorzy związku.

(2) Z dokonanych rewizji, kontroli i inspekcyj dyrektor związku lub jego zastępca wydaje zalecenia rewizyjne, polecenia i instrukcje bezwzględnie obowiązujące kasy oszczędności.

§ 12. Przyjmowanie inspektorów związku wymaga zatwierdzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

§ 13. (1) Koszty rewizji, kontroli lub inspekcji przeprowadzonej na żądanie władzy nadzorczej lub z własnej inicjatywy związku ponosi związek w ramach swego budżetu.

(2) Koszty rewizji przeprowadzonej na żądanie kasy oszczędności ponosi kasa.

§ 14. Władzą nadzorczą związków jest Minister Skarbu działający w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

§ 15. (1) Kontrolę związków może spełniać władza nadzorcza przez podległe jej organa lub osoby specjalnie do tego upoważnione.

(2) W razie ustanowienia komisarza rządowego i jego zastępcy władza nadzorcza określa zakres ich obowiązków oraz ich wynagrodzenie.

§ 16. (1) W ciągu dwóch miesięcy od daty wydania przez władzę nadzorczą statutów, związki powinny się zorganizować, dokonać wyboru nowych władz oraz przedstawić władzy nadzorczej wnioski o zatwierdzenie prezesa związku, stałego zastępcy prezesa, dyrektora i stałego zastępcy dyrektora związku.

(2) Majątek (prawa i zobowiązania) dotychczasowych związków przechodzi na nowozorganizowane związki.

(3) Przepis ust. (2) nie dotyczy Komunalnego Związku Kredytowego w Poznaniu.

(4) Do chwili dokonania reorganizacji związków uprawnienia, przyznane związkom w rozporządzeniu niniejszem, służą związkom wymienionym w art. 93 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o komunalnych kasach oszczędności.

§ 17. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 22 lipca 1936 r. Nr. 56, poz. 410).

617.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 lipca 1936 r.

o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz o obrocie zagranicznemi i krajowemi środkami płatniczemi.

Na podstawie art. 22 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznemi i krajowemi środkami płatniczemi (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 249) zarządza się co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. (1) Przedsiębiorstwa bankowe, uprawnione przez Ministra Skarbu do zajmowania się handlem zagranicznemi środkami płatniczemi, otrzymują nazwę banków dewizowych lub agentów dewizowych, zależnie od zakresu udzielonych im uprawnień. Uprawnienia banku lub agenta dewizowego są udzielane indywidualnie w formie pisemnych dekretów.

(2) Uzyskanie uprawnień banku dewizowego pociąga za sobą dla przedsiębiorstwa bankowego obowiązek odprzedawania posiadanych zagranicznych środków płatniczych Bankowi Polskiemu na jego żądanie.

(3) Uprawnienia banku dewizowego, o ile dekret o udzieleniu rzeczonych uprawnień żadnych w tym względzie ograniczeń nie zawiera, obejmują: dokonywanie wszelkich tranzakcyj zagranicznemi środkami płatniczemi z Bankiem Polskim i z innemi bankami dewizowemi, nieograniczony skup w kraju zagranicznych środków płatniczych, jak również—przy zachowaniu właściwych przepisów niniejszego rozporządzenia — zakup zagranicznych środków płatniczych zagranicą, sprzedaż ich oraz wykonywanie zleceń, wchodzących w zakres obrotu pieniężnego z zagranicą.

(4) Agenci dewizowi są uprawnieni tylko do skupu w kraju pieniędzy zagranicznych z obowiązkiem odprzedaży ich Bankowi Polskiemu lub bankom dewizowym w terminie ustalonym przez Bank Polski.

§ 2. (1) Komisja Dewizowa składa się z przewodniczącego, dwóch członków oraz dwóch zastępców członków. Przewodniczącego oraz jednego członka i jednego zastępcę członka mianuje Minister Skarbu. Prezes Banku Polskiego mianuje jednego członka i jednego zastępcę członka, przyczem członek mianowany przez Prezesa Banku Polskiego jest zastępcą przewodniczącego. W miarę potrzeby zarządzeniami Ministra Skarbu może być powyższa liczba członków i ich zastępców zwiększona, jak również mogą być tworzone ekspozytury Komisji w składzie, ustalanym temiż zarządzeniami.

(2) Szczegółowy zakres działania Komisji Dewizowej, tryb urzędowania oraz charakter jej decyzyj określi osobny regulamin, zatwierdzony przez Ministra Skarbu.

(3) We wszystkich przypadkach, w których Komisja Dewizowa jest uprawniona do udzielania zezwoleń na wykonywanie czynności zakazanych lub ograniczonych, zezwolenia rzeczone mogą być przez Komisję udzielane również generalnie zarówno w odniesieniu do pewnej kategorji osób, jak i w odniesieniu do pewnych rodzajów czynności.

II. Kupno i sprzedaż zagranicznych środków płatniczych, walorów i złota oraz przekazywanie pieniędzy zagranicę.

§ 3. Osoby fizyczne i prawne, nie posiadające uprawnień banku lub agenta dewizowego, mogą kupować pieniądze zagraniczne oraz dewizy dla celów i w granicach przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem, wyłącznie w bankach dewizowych. Sprzedawać posiadane dewizy mogą te osoby tylko bankom dewizowym, pieniądze zaś zagraniczne — bankom dewizowym lub agentom dewizowym.

§ 4. Do wysokości kwot, dozwolonych do wywozu zagranicę na zasadzie przepisów § 12, bankom dewizowym wolno sprzedawać osobom, do takiego wywozu uprawnionym, pieniądze zagraniczne i dewizy na koszty podróży zagranicę przy zanotowaniu sprzedanej kwoty na paszporcie zagranicznym lub innym dowodzie osobistym, uprawniającym do przekroczenia granicy.

§ 5. Za zgodą Banku Polskiego bankom dewizowym wolno na rachunek własny zamieniać drogą kupna — sprzedaży posiadane zagranicą zagraniczne środki płatnicze na inne środki płatnicze zagraniczne lub krajowe (operacje arbitrażowe).

§ 6. (1) Przekazywanie sum pieniężnych zagranicę jest dozwolone tylko za pośrednictwem banków dewizowych i poczty z zachowaniem przepisów, zawartych w paragrafie niniejszym.

(2) Banki dewizowe mogą przekazywać pieniądze zagranicę bez zezwolenia tylko w kwotach i na warunkach, ustalonych przez Komisję Dewizową.

(3) Przyjmując zlecenie przekazania sumy pieniężnej zagranicę, bank dewizowy jest obowiązany odebrać od zleceniodawcy dokumenty, udowadniające cel przekazu i postąpić z niemi w myśl dyspozycyj, udzielonych przez Komisję Dewizową.

(4) Narówni z przekazywaniem sum pieniężnych zagranicę traktuje się sprzedaż dewiz. Sprzedanych przez siebie dewiz banki dewizowe nie mogą wydawać do rąk nabywców, nie posiadających uprawnień banku dewizowego, z wyjątkiem wypadków sprzedaży dewiz na koszty podróży zagranicę na podstawie § 12.

(5) Przekazywanie sum pieniężnych zagranicę za pośrednictwem poczty wymaga zezwolenia Komisji Dewizowej.

§ 7. Stawianie do dyspozycji cudzoziemców wszelkich środków płatniczych oraz uskutecznianie jakichkolwiek wypłat w kraju z polecenia cudzoziemców uważa się za równoznaczne z przekazywaniem sum pieniężnych zagranicę i jest dozwolone tylko za pośrednictwem banków dewizowych z zachowaniem przepisów § 6 ust. (2) i ust. (3). Przepis ten nie dotyczy wypłat z polecenia cudzoziemców z ich rachunków, prowadzonych na zasadzie przepisów § 15.

§ 8. (1) Bankom dewizowym i agentom dewizowym wolno kupować w kraju złoto w postaci sztab oraz monet, zarówno stanowiących w jakimkolwiek kraju ustawowy środek płatniczy, jak i nie mających nigdzie obiegu ustawowego. Sprzedawać posiadane złoto w powyższych postaciach mogą banki i agenci dewizowi wyłącznie Bankowi Polskiemu oraz za jego zezwoleniem na cele przetwórcze.

(2) Wywóz złota zagranicę oraz przywóz jego z zagranicy w postaci monet, sztab, odlewów i przedmiotów, nie posiadających znamion gotowego do użytku wyrobu oraz w stanie nieprzerobionym we wszelkiej postaci — wymaga zezwolenia.

§ 9. Wykonywanie dyspozycyj cudzoziemców co do papierów procentowych i dywidendowych oraz

kuponów od takich papierów, złożonych przez nich na przechowanie u osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju — jest bez zezwolenia zabronione.

III. Wysyłanie zagranicę środków płatniczych, walorów i książeczek oszczędnościowych za pośrednictwem poczty.

§ 10. (1) Wysyłanie pocztą zagranicę krajowych i zagranicznych środków płatniczych, papierów procentowych i dywidendowych, kuponów od takich papierów oraz książeczek oszczędnościowych jest dozwolone tylko za zezwoleniem Komisji Dewizowej w listach (paczkach) wartościowych i poleconych, nadawanych na pocztę do wysłania w stanie otwartym.

(2) Banki dewizowe mogą bez specjalnego zezwolenia wysyłać pocztą zagranicę zagraniczne środki płatnicze, a w ramach generalnych lub specjalnych zezwoleń Komisji Dewizowej także krajowe środki płatnicze, papiery procentowe i dywidendowe, kupony od takich papierów oraz książeczki oszczędnościowe — bez obowiązku okazywania zawartości takich przesyłek przy nadawaniu ich na pocztę.

§ 11. (1) Weksle i czeki, wysyłane zagranicę na podstawie generalnego lub specjalnego zezwolenia Komisji Dewizowej, powinny być przed wysłaniem opatrzone przez bank dewizowy przewidzianą w zezwoleniu na wysłanie adnotacją, pod którą umieścić należy stempel firmowy banku.

(2) Przepis ustępu (1) nie ma zastosowania do zwracanych zagranicę weksli i czeków, które były nadesłane do kraju w celu zainkasowania.

IV. Wywóz zagranicę środków płatniczych, walorów i książeczek oszczędnościowych.

§ 12. (1) Wywóz zagranicę krajowych i zagranicznych środków płatniczych jest dozwolony bez specjalnego zezwolenia do wysokości równowartości 200 zł na każdą osobę, legitymującą się osobnym paszportem zagranicznym, lub na jeden paszport zagraniczny. Jeżeli osoba, wyjeżdżająca zagranicę, posiada w paszporcie wizę, uprawniającą do wielokrotnego przejścia granicy, wówczas nie może ona wywieźć w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego więcej jak równowartość 200 zł. Zasady powyższe nie mają zastosowania w wypadkach, kiedy Komisja Dewizowa ustanowiła normy odrębne, określające zarówno rodzaje, jak i wysokość kwoty środków płatniczych, dozwolonych do wywozu bez specjalnego zezwolenia przy wyjeździe do określonych krajów.

(2) Osoby, przekraczające granicę na podstawie przepustek granicznych, kart cyrkulacyjnych i t. p., mają prawo przenieść każdorazowo zagranicę sumę, odpowiadającą równowartości 10 zł.

(3) Osoby uprawnione do przekroczenia granicy na podstawie legitymacyj członkowskich związków turystycznych mają prawo przenieść każdorazowo zagranicę sumę, odpowiadającą równowartości 50 zł, łącznie jednak w ciągu miesiąca kalendarzowego nie więcej jak równowartość 100 zł.

(4) Z uprawnień przewidzianych w ustępach poprzedzających mogą korzystać tylko osoby fizyczne, nie będące cudzoziemcami, jeżeli przekraczają granicę w miejscach do tego przeznaczonych i zgłaszają całkowitą wywożoną kwotę środków płatniczych organom celnym lub granicznej kontroli skarbowej, pełniącym służbę w miejscach do przekraczania granicy przeznaczonych.

(5) Do wywozu środków płatniczych na kwoty wyższe, niż dozwolone na podstawie ustępów (1), (2) i (3), jak również do wywozu papierów procentowych i dywidendowych, kuponów od takich papierów oraz książeczek oszczędnościowych jest wymagane zezwolenie Komisji Dewizowej. Osoba fizyczna, nie będąca cudzoziemcem, o ile posiada takie zezwolenie, może jednocześnie wywieźć oprócz środków płatniczych, walorów i książeczek oszczędnościowych wymienionych w zezwoleniu, również kwotę dozwoloną do wywozu w myśl ustępów (1), (2) i (3), jeżeli w zezwoleniu inaczej nie zastrzeżono.

(6) Przy udzielaniu przez Komisję Dewizową zezwoleń na wywóz zagranicę weksli i czeków, stosuje się analogicznie przepis § 11 ust. (1).

(7) Osoby, przekraczające granicę, są obowiązane zgłosić organom celnym, a na granicy polsko-gdańskiej granicznej kontroli skarbowej: przy wyjeździe z kraju — całkowitą kwotę wywożonych środków płatniczych, jak również złota, papierów procentowych i dywidendowych, kuponów od takich papierów oraz książeczek oszczędnościowych, a przy wjeździe do kraju — złota, papierów procentowych i dywidendowych oraz kuponów od takich papierów przywożonych do Polski.

§ 13. Cudzoziemiec może wywieźć bez specjalnego zezwolenia środki płatnicze i książeczki oszczędnościowe zgłoszone przy wjeździe do Polski i uwidocznione na imiennem zaświadczeniu właściwego urzędu celnego lub placówek granicznej kontroli skarbowej, stwierdzającem poprzedni przywóz tych wartości do kraju. Zaświadczenie takie w terminie czteromiesięcznym od daty jego wystawienia uprawnia do wywozu tych samych wartości, na które opiewa, przez wszystkie urzędy celne, a na granicy polsko-gdańskiej przez wszystkie placówki granicznej kontroli skarbowej.

V. Obrót z zagranicą walutą polską.

§ 14. (1) Cudzoziemcy mogą posiadać rachunki tylko w bankach dewizowych oraz za zezwoleniem w innych instytucjach. Rachunki cudzoziemców noszą nazwę rachunków zagranicznych i mogą być: 1) wolne, 2) zablokowane i 3) inne o specjalnym charakterze na warunkach określonych przez Komisję Dewizową (specjalne). Prowadzenie tych rachunków w walucie obcej jest bez zezwolenia Komisji Dewizowej zabronione.

(2) Przepis ustępu poprzedzającego nie dotyczy rachunków, jakie inne osoby fizyczne i prawne w kraju prowadzą dla cudzoziemców, z którymi mają

rozliczenia pieniężne z obrotów towarowych lub innych tytułów. Prowadzenie tych rachunków nie uwalnia od obowiązku uzyskania wymaganego zezwolenia na same czynności, będące treścią księgowania jak wpłaty, wypłaty, przelewy, przeliczenia i t. p. Księgowanie nie może prowadzić do kompensaty należności wzajemnych, jeżeli na ich skompensowanie nie uzyskano zezwolenia.

§ 15. Obroty na zagranicznych rachunkach wolnych mogą się odbywać tylko zgodnie z następującemi przepisami:

a) wpłaty osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju, powinny być traktowane narówni z przekazywaniem sum pieniężnych zagranicę i mogą być przyjmowane tylko z zachowaniem przepisów § 6 ust. (2) i ust. (3);
b) wpłaty cudzoziemców (przesyłki banknotów z zagranicy) wymagają zezwolenia;
c) kredytowanie równowartością zagranicznych środków płatniczych nabytych zagranicą od posiadacza rachunku (§ 17), jest dozwolone;
d) kredytowanie z tytułu inkasa nadesłanego z zagranicy wekslu lub czeku jest dozwolone, o ile uprawnienie to wynika z adnotacji umieszczonej na wekslu lub czeku zgodnie z § 11 ust. (1); w braku takiej adnotacji zakredytowanie rachunku z powyższego tytułu jest dopuszczalne wyłącznie za zezwoleniem;
e) w granicach znajdującego się na rachunku pokrycia są dozwolone wypłaty na rzecz osób, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju, oraz przelewy na inne rachunki zagraniczne wolne, prowadzone w tej samej lub innej instytucji;
f) kupno dewiz na ciężar rachunku wymaga zezwolenia Komisji Dewizowej.

§ 16. Wpłaty na rzecz cudzoziemców nie odpowiadające przepisom § 15 mogą być przez banki dewizowe przyjmowane wyłącznie na rachunki zagraniczne zablokowane, z których wszelka dyspozycja wymaga zezwolenia, chyba że na warunkach określonych przez Komisję Dewizową jest dozwolone przyjęcie ich na rachunek zagraniczny specjalny.

§ 17. (1) Sprzedaż zagranicę wypłat na Polskę w jakiejkolwiek bądź formie jest dozwolona tylko Bankowi Polskiemu i za jego zgodą bankom dewizowym.

(2) Przez pojęcie sprzedaży zagranicę wypłaty na Polskę rozumie się zarówno efektywną wypłatę w złotych z polecenia cudzoziemca, jak i wszelkie postawienie sumy pieniężnej w walucie polskiej do dyspozycji cudzoziemca w zamian za otrzymaną od niego do dyspozycji zagranicą równowartość w walucie zagranicznej.

§ 18. Zapłata w walucie polskiej długu osobie trzeciej z polecenia wierzyciela — cudzoziemca jest bez zezwolenia zabroniona. Zakaz ten nie dotyczy wypłat z polecenia cudzoziemców z ich rachunków, prowadzonych na zasadzie § 15.

VI. Obowiązek zaofiarowania należności zagranicznych.

§ 19. (1) Eksporterzy są obowiązani zaofiarować do skupu Bankowi Polskiemu lub bankowi dewizowemu bezzwłocznie po otrzymaniu całkowitą należność, przypadającą im za sprzedane zagranicę towary bądź zaliczkę otrzymaną na poczet tej należności, podług kursu odnośnej dewizy w dniu wypłaty lub wykazać się otrzymaniem tej należności z rachunku zagranicznego **wolnego**.

(2) Eksporterzy są obowiązani — na żądanie — do składania Bankowi Polskiemu sprawozdań, które powinny obejmować rodzaj i cenę jednostkową towarów, sprzedanych przez eksporterów zagranicę, sumy należności zagranicznych za te towary oraz stwierdzenie, kiedy i jakiemu bankowi dewizowemu rzeczone należności zostały lub zostaną zaofiarowane do skupu.

(3) Bankowi Polskiemu służy prawo rewidowania ksiąg eksporterów celem stwierdzenia, czy eksporterzy wywiązali się z obowiązków, ustanowionych w paragrafie niniejszym.

§ 20. Przepis § 19 ust. (1) odnosi się w równej mierze do należności, przypadających za sprzedane lub zastawione zagranicą wszelkie papiery procentowe i dywidendowe oraz za kupony od tych papierów.

§ 21. Uzyskane od cudzoziemców kredyty oraz udzielona poręka za spłatę takich kredytów podlegają zgłoszeniu w Banku Polskim w terminie dni 7 od dnia uzyskania kredytu lub udzielenia poręki.

VII. Wykonanie rozporządzenia i nadzór nad wykonaniem.

§ 22. Nadzór nad wykonaniem przepisów rozporządzenia niniejszego sprawują wyznaczone przez Ministra Skarbu władze, urzędy i instytucje. W stosunku do banków i agentów dewizowych nadzór sprawuje Bank Polski — niezależnie od powierzenia nadzoru innym władzom, bankom i instytucjom.

§ 23. Przedsiębiorstwa bankowe są obowiązane stosować się do instrukcyj, wydawanych w ramach rozporządzenia niniejszego przez Komisję Dewizową i Bank Polski. Przedsiębiorstwa te są obowiązane na każde żądanie Komisji Dewizowej, Banku Polskiego oraz władz, urzędów i instytucyj, przewidzianych w § 22, dostarczyć wszelkich danych, wyjaśnień i wykazów, odnoszących się do tranzakcyj zagranicznemi środkami płatniczemi oraz obrotu pieniężnego z zagranicą.

§ 24. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1936 r. Równocześnie traci

moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 26 kwietnia 1936 r. o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz o obrocie zagranicznemi i krajowemi środkami płatniczemi (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 250) oraz § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 maja 1936 r. o obowiązku zgłoszenia i zaofiarowania do skupu należności za sprzedane zagranicę towary (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 296).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 27 lipca 1936 r. Nr. 57, poz. 419).

618.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 lipca 1936 r.

w sprawie kwoty emisji monet srebrnych, niklowych i bronzowych.

Podaje się do publicznej wiadomości, że na podstawie art. 6 i 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 października 1927 r. o stabilizacji złotego (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 790) w myśl osiągniętego porozumienia z Bankiem Polskim kwota emisji monet srebrnych, niklowych i bronzowych została z dniem 10 lipca 1936 r. ustalona na zł 470.000.000.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 22 lipca 1936 r. Nr. 168, poz. 312).

619.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 lipca 1936 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 509) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1934 r. w sprawie obliczania i ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 694) — ustalam na miesiąc sierpień 1936 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 31 lipca 1936 r.)

620.

OBWIESZCZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 17 lipca 1936 r.,

wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o wykazie instytucyj, za których pośrednictwem będą wydawane zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu na wolny od cła wywóz wyrobów koszykarskich oraz o trybie postępowania przy wydawaniu tychże zaświadczeń.

Na podstawie § 7 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 października 1934 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o ustanowieniu taryfy celnej wywozowej (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 873) podaje się do ogólnej wiadomości, co następuje:

I. Zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu na wolny od cła wywóz wyrobów koszykarskich, wymienione w uwadze 2 do grupy V taryfy celnej wywozowej, zawartej w załączniku do powołanego wyżej rozporządzenia z dnia 23 października 1934 r. w brzmieniu rozporządzenia z dnia 3 czerwca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 332) będą wydawane za pośrednictwem izb przemysłowo-handlowych.

II. Izby przemysłowo-handlowe będą wydawać zaświadczenia na wolny od cła wywóz wyrobów koszykarskich eksporterom, którzy wykażą, że zgłoszony do wywozu transport wyrobów koszykarskich odpowiada warunkom, ustalonym przez Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych dla danego sortymentu wyrobów koszykarskich i dla danego rynku odbiorczego.

Warunki te będą podawane do wiadomości zainteresowanych za pośrednictwem Związku Izb Przemysłowo-Handlowych.

III. Izby przemysłowo-handlowe mogą pobierać od wydawanych za ich pośrednictwem zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu na wolny od cła wywóz wyrobów koszykarskich opłaty na pokrycie kosztów związanych z wydawaniem tychże zaświadczeń.

Wysokość tych opłat podlega zatwierdzeniu przez Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych i zostaje podana do wiadomości zainteresowanych za pośrednictwem Związku Izb Przemysłowo-Handlowych.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Antoni Roman.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 25 lipca 1936 r. Nr. 171, poz. 319).

621.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 1 lipca 1936 r.

w sprawie umorzenia 19-tej raty 5% Konwersyjnej Pożyczki Kolejowej z r. 1926.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 czerwca 1927 r. w sprawie umorzenia obligacyj 5% Konwersyjnej Pożyczki Kolejowej, wypuszczonej na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 491), zostały umorzone w dniu 1 lipca 1936 r. w drodze wykupu obligacje 5% Konwersyjnej Pożyczki Kolejowej z roku 1926 na łączną sumę nominalną 314.010 zł o numeracji następującej:

Od Nr	do Nr	szt.	Od Nr	do Nr	szt.
po 1200 zł			7503		1
1680		1	7511 —	7550	40
2051		1	7559		1
2522		1	7571		1
3291		1	7677 —	7679	3
4022		1	7699 —	7703	5
4454		1	7706		1
5371 —	5372	2	7708 —	7710	3
6283 —	6284	2	7721		1
7553 —	7554	2	7723 —	7727	5
7638		1	7739		1
7641 —	7644	4	7747		1
8366		1	7752 —	7753	2
9622 —	9625	4	7783 —	7786	4
9697 —	9700	4	7788		1
			7799 —	7800	2
po 600 zł			7806		1
			7808		1
1381 —	1384	4	7858 —	7861	4
6030 —	6032	3	7925		1
6850 —	6853	4	7946 —	7956	11
6890 —	6891	2	7958 —	7976	19
6949 —	6950	2	7994		1
7017 —	7018	2	7996		1
7037 —	7038	2	7999 —	8000	2
7043 —	7044	2	8003 —	8004	2
7051 —	7058	8	8019 —	8020	2
7073		1	8070		1
7075 —	7076	2	8095		1
7097		1	8116 —	8118	3
7100		1	8121		1
7104 —	7106	3	8141 —	8143	3
7151 —	7157	7	8266		1
7311 —	7312	2	8268 —	8270	3
7319		1	8272		1
7370		1	8274 —	8275	2
7373 —	7374	2	8312 —	8314	3
7434 —	7443	10	8316 —	8317	2

Od Nr	do Nr	szt.	Od Nr	do Nr	szt.
8348 —	8351	4	3421 —	3424	4
8365 —	8366	2	3442		1
8371		1	3453 —	3456	4
8374		1	3460		1
8478		1	3462		1
			3465		1
po 120 zł			3481 —	3482	2
			3712		1
87		1	3728		1
123		1	3735 —	3738	4
155 —	167	13	3787 —	3789	3
318 —	320	3	3807		1
511 —	513	3	3820		1
520		1	3882 —	3885	4
577 —	579	3	3887		1
763 —	764	2	3952 —	3953	2
928 —	929	2	3957 —	3960	4
959		1	3995		1
964		1	4045		1
983 —	984	2	4058 —	4063	6
1015		1	4142		1
1107		1	4188		1
1233 —	1244	12	4259		1
1246		1	4359 —	4360	2
1248 —	1252	5	4362		1
1254		1	4375 —	4378	4
1268 —	1284	17	4470		1
1408		1	4474 —	4475	2
1507 —	1508	2	4477		1
1562		1	4481 —	4483	3
1568		1	4499 —	4500	2
1802 —	1831	30	4507 —	4508	2
1907 —	1915	9	4525 —	4528	4
1998 —	2000	3	4533		1
2013 —	2014	2	4552 —	4558	7
2028		1	4618		1
2032 —	2033	2	4630 —	4632	3
2035 —	2036	2	4669		1
2046 —	2047	2	4680 —	4685	6
2061 —	2062	2	4695 —	4696	2
2068		1	4698 —	4699	2
2088 —	2094	7	4810 —	4812	3
2421 —	2422	2	4815 —	4818	4
2459 —	2460	2	4839 —	4840	2
2521		1	4876		1
2523		1	4928		1
2551 —	2552	2	4931 —	4932	2
2638		1	4963 —	4964	2
2721 —	2723	3	4984 —	4986	3
2726 —	2731	6	5124 —	5125	2
2811 —	2813	3	5206		1
2817		1	5209 —	5211	3
2843		1	5215		1
2849 —	2867	19	5230 —	5231	2
2927		1	5251 —	5253	3
2942 —	2943	2	5255 —	5256	2
2946 —	2949	4	5264		1
2980		1	5320		1
3377 —	3378	2	5323 —	5325	3
3415 —	3416	2	5329 —	5330	2

Od Nr	do Nr	szt.	Od Nr	do Nr	szt.	Od Nr	do Nr	szt.	Od Nr	do Nr	szt.
5365		1	31879 —	31886	8	2070 —	2072	3	27483		1
5368 —	5369	2	31959 —	31960	2	2176 —	2177	2	27486		1
5392 —	5393	2	32499		1	2313 —	2322	10	27588 —	27591	4
5400 —	5407	8	32583		1	2348		1	27597 —	27598	2
5426		1	33283		1	2384 —	2385	2	27970 —	27971	2
5443		1	34557		1	2563		1	27977		1
5446 —	5449	4	35331 —	35332	2	2602		1	27986 —	27988	3
5457 —	5459	3	35585 —	35588	4	2709		1	27990		1
5486 —	5492	7	36172		1	2724		1	28065 —	28066	2
5495 —	5502	8	36203		1	22141 —	22142	2	28102		1
5596 —	5597	2	37032		1	22304 —	22305	2	28108		1
5610 —	5611	2	37056 —	37068	13	22320 —	22321	2	28124		1
5623		1	37348		1	22369		1	28133		1
5626 —	5627	2	37387		1	22508		1	28139		1
5718		1	37701 —	37705	5	22874		1	28363 —	28384	22
5724		1	37892 —	37897	6	23438		1	28486 —	28487	2
5727 —	5731	5	37939		1	23446		1	28501 —	28502	2
5763 —	5766	4	38229 —	38238	10	23448		1	28509		1
5771		1	38557 —	38562	6	23990		1	28605 —	28606	2
5802 —	5807	6	38583 —	38622	40	24754		1	29060 —	29062	3
5864		1	38627 —	38678	52	24764		1	29065 —	29066	2
5868 —	5869	2	39003		1	24793 —	24794	2	29208		1
6023 —	6024	2	39048 —	39055	8	24870 —	24871	2	29251 —	29253	3
6026 —	6028	3	39138		1	25152		1	29328 —	29329	2
6049 —	6050	2	39162 —	39166	5	25186 —	25191	6	29366 —	29367	2
6189		1	39232 —	39236	5	25197 —	25204	8	29369 —	29376	8
6194 —	6196	3	39390		1	25224		1	29409 —	29416	8
6201 —	6202	2	40044		1	25265 —	25267	3	29429 —	29430	2
6214 —	6215	2	40158		1	25366 —	25369	4	29438 —	29440	3
6219		1	40222 —	40223	2	25561 —	25562	2	29462 —	29463	2
6232 —	6266	35	40456		1	25679 —	25680	2	29467 —	29469	3
6268 —	6280	13	43125 —	43165	41	25690		1	29474		1
6290 —	6297	8	43459		1	25699		1	29482		1
6335 —	6336	2	46560 —	46571	12	25725		1	29513 —	29515	3
6353 —	6355	3	46812		1	25783		1	29565		1
6606		1	47249 —	47253	5	25809 —	25811	3	29574 —	29575	2
6640 —	6643	4	47400		1	25886		1	29579 —	29580	2
6650 —	6652	3	47449 —	47450	2	25953		1	29584 —	29585	2
6677 —	6679	3				25980 —	25981	2	29588 —	29589	2
6713		1	**po 30 zł**			26400 —	26401	2	29593 —	29594	2
6736		1	11		1	26415 —	26417	3	29599 —	29600	2
7067 —	7069	3	13 —	210	198	26447		1	29632		1
7077		1	212 —	300	89	26451		1	29712 —	29713	2
7139 —	7190	52	649 —	661	13	26464		1	29717 —	29720	4
7233 —	7234	2	684 —	694	11	26472		1	29747 —	29749	3
7422 —	7423	2	743 —	747	5	26771 —	26772	2	29765		1
7571		1	797 —	799	3	26835 —	26836	2	29786 —	29787	2
9948		1	883 —	889	7	26860 —	26861	2	29797 —	29798	2
10181 —	10186	6	1160		1	26877 —	26878	2	29835		1
11833 —	11835	3	1228 —	1247	20	26928		1	29838 —	29839	2
14412		1	1384		1	26942 —	26943	2	30095		1
15008 —	15100	93	1415 —	1424	10	26948 —	26949	2	30102 —	30103	2
15284		1	1455 —	1456	2	27054 —	27055	2	30141		1
16102 —	16117	16	1613 —	1622	10	27060		1	30176		1
16135 —	16138	4	1663 —	1666	4	27065 —	27070	6	30179		1
16428 —	16600	173	1808 —	1809	2	27079 —	27080	2	30181		1
16801 —	16815	15	1913 —	1914	2	27137 —	27139	3	30184		1
16823 —	16833	11	1996 —	1997	2	27333 —	27334	2	30246		1
20463 —	20494	32	2017		1	27442 —	27444	3	30366		1
20542 —	20543	2	2019 —	2020	2	27461		1	30419		1

Od Nr	do Nr	szt.	Od Nr	do Nr	szt.
30503	— 30504	2	33947		1
30583		1	41814		1
30596	— 30597	2	41882	— 41883	2
30612		1	41888	— 41889	2
30635		1	41904	— 41905	2
30662	— 30663	2	42084		1
31818	— 31821	4	42192		1
31883	— 31885	3	42559		1
32031		1	42734	— 42736	3
32039		1	42942		1
32051	— 32054	4	42950		1
32071	— 32072	2	42952	— 42954	3
32136		1	42956		1
32265	— 32266	2	42969		1
32339		1	43123		1
33542		1	43253		1
33800	— 33809	10	43530	— 43532	3
33913	— 33914	2	43600	— 43605	6

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr. Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 23 lipca 1936 r. Nr. 169, poz. 315).

622.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 1 lipca 1936 r.

w sprawie umorzenia 11-tej raty 4% pożyczki konwersyjnej kolejowej z r. 1933.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie § 5 rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Komunikacji z dnia 16 lutego 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 218) o emisji obligacyj 4% pożyczki konwersyjnej kolejowej i o wymianie na te obligacje nieumorzonych obligacyj b. Towarzystwa Drogi Żelaznej Fabryczno-Łódzkiej trzeciej emisji z r. 1901, w dniu 1 lipca 1936 r. zostały umorzone w drodze wykupu obligacje 4% pożyczki konwersyjnej kolejowej 1933 r. na ogólną sumę nominalną Marek Rzeszy Niemieckiej 140.500 w odcinkach jak następuje:

po 500 RM. Nr. Nr. 2338 do 2388 szt. 51
" 1000 RM. Nr. Nr. 5564 do 5568 i
5628 do 5697 szt. 75
" 2000 RM. Nr. Nr. 8418 do 8437 szt. 20

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr. Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 21 lipca 1936 r. Nr. 167, poz. 311).

623.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 3 lipca 1936 r.

w sprawie wylosowanych premij do obligacyj 4% Premjowej Pożyczki Dolarowej Serji III.

Urząd Długów Państwa podaje do wiadomości numery obligacyj 4% Premjowej Pożyczki Dolarowej Serji III, na które padły wygrane w dniu 1 lipca 1936 r.

12.000 dol.
1283075

po 3.000 dol.
489431, 745003

po 1.000 dol.
260507, 279353, 457054, 1088098, 1101647, 1167621, 1463606

po 500 dol.

241249	409072	423588	866146	1082660
402136	415521	728137	996878	1184139

po 100 dol.

7014	346755	722839	1162604
18581	358015	805151	1164743
20563	377098	807087	1208521
24453	405165	810983	1238446
57523	524044	872223	1249478
89074	538176	884686	1285795
99036	540723	893846	1291400
102561	546158	954672	1316265
112153	548839	962000	1325439
113529	564708	985923	1330256
141824	568249	998675	1390649
182684	589581	1012630	1403213
244878	596537	1012856	1434366
249962	608184	1058623	1440614
270791	631967	1058978	1455734
282210	637104	1088370	1462028
300828	681109	1103734	1482858
302920	682778	1115885	1499518
319118	718705	1159253	

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr. Jakubowski*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 24 lipca 1936 r. Nr. 170, poz. 318).

624.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 10 lipca 1936 r.

w sprawie wylosowanych Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o Funduszu Inwestycyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 636) i § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. o wypuszczeniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 694) zostały w drodze losowania w okresie czasu od 4 do 25 czerwca 1936 r. umorzone we wszystkich dziesięciu serjach, wypuszczonych na podstawie wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu, następujące numery Bonów Funduszu Inwestycyjnego:

Nr. Nr.	Data wylos.	Nr. Nr.	Data wylos.
2680	18/VI-1936r.	27575	25/VI-1936 r.
3698	4/VI-1936r.	27712	4/VI-1936 r.
4227	10/VI-1936 r.	28665	4/VI-1936 r.
5800	25/VI-1936 r.	28828	10/VI-1936 r.
5902	18/VI-1936 r.	30924	10/VI-1936 r.
8304	10/VI-1936 r.	31614	25/VI-1936 r.
9475	4/VI-1936 r.	32287	10/VI-1936 r.
11206	10/VI-1936 r.	32700	25/VI-1936 r.
15167	10/VI-1936 r.	33556	18/VI-1936 r.
17047	4/VI-1936 r.	34660	4/VI-1936 r.
23033	18/VI-1936 r.	34719	18/VI-1936 r.
23665	25/VI-1936 r.	35956	25/VI-1936 r.
24791	4/VI-1936 r.	38751	18/VI-1936 r.
26655	25/VI-1936 r.	39667	18/VI-1936 r.

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr. Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 27 lipca 1936 r. Nr. 167, poz. 310).

625.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 10 lipca 1936 r.

w sprawie wylosowanych premji do obligacji 3% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej emisji II z r. 1935.

Urząd Długów Państwa podaje do wiadomości, że zgodnie z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 29 maja 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 273) zostało wylosowanych w dniach 6, 7, i 8 lipca 1936 r. 1440 premji do obligacyj 3% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej emisji II z r. 1935 na ogólną sumę 2.300.000.— (dwa miljony trzysta tysięcy) złotych w złocie; numery seryj i numery obligacyj, na które padły premje, i ich wielkość podane są w załączniku do niniejszego numeru „Monitora Polskiego".

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr. Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 20 lipca 1936 r. Nr. 166, poz. 306).

626.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 lipca 1936 r.

L. D. I. 3355/2/36

w sprawie wykładni art. 42 § 1 u. k. s.

Do wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) i do wszystkich Dyrekcyj Ceł.

Wobec powstałych w praktyce wątpliwości, czy rozpoczęcie wykonania kary w terminie, określonym w art. 42 § 1 u. k. s., przerywa bieg przedawnienia kary — Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Sprawiedliwości wyjaśnia, co następuje:

Z treści art. 42 § 1 u. k. s. nie wynika, aby „rozpoczęcie wykonania kary" powodowało przerwę w biegu przedawnienia kary w tem znaczeniu, iż od chwili takiej przerwy bieg przedawnienia kary rozpoczyna się na nowo. Zasada taka nie wynika również z ogólnych zasad prawa. Tak np. kodeks karny wogóle nie zna instytucji przerwy przedawnienia kary, zna tylko „spoczywanie" tego przedawnienia, które jest ograniczone do przypadków taksatywnie wyliczonych w art. 89 § 2 k. k. (por. uzasadnienie Kom. Kod.). Odmiennego stanowiska w tym względzie ustawy karnej skarbowej nie uzasadnia również art. 43 § 1 u. k. s. Z przepisu tego nie wynika wcale, aby rozpoczęcie wykonania kary miało powodować przerwę przedawnienia; równie dobrze tym przepisem możnaby uzasadnić pogląd, że rozpoczęcie wykonania kary powoduje jedynie zawieszenie biegu przedawnienia, w tem znaczeniu, iż okresu, w którym wykonywa się karę nie wlicza się do terminu przedawnienia kary. Trzeci możliwy pogląd byłby ten, że rozpoczęcie wykonania kary wogóle przekreśla przedawnienie kary, że przedawnienie kary z tą chwilą staje się bezprzedmiotowe.

Wszystkie powyżej podane sposoby wykładni, jako w pewnym stopniu dowolne, nale-

ży odrzucić i rozwiązania zagadnienia szukać tylko w brzmieniu art. 42 § 1 u. k. s. Z brzmienia tego przepisu wynika jedynie, że kara nie może być wykonana, jeśli przed upływem terminu przedawnienia nie rozpoczęto wykonania kary. Nie wynika z niego natomiast wcale, aby w przypadku, gdy karę zaczęto wykonywać, a następnie wykonanie jej przerwano, bieg przedawnienia ustał, lub uległ bądź zawieszeniu bądź przerwie. Każda z powyższych trzech możliwych teorji konstrukcji (ustanie, zawieszenie, lub przerwa biegu przedawnienia), aby mogła uchodzić za zasadę obowiązującą, musiałaby być wyraźnie wypowiedziana w ustawie. Gdy ustawa milczy w tym przedmiocie — trzeba przyjąć, że mimo dopuszczalnego prawnie rozpoczęcia wykonania kary — termin przedawnienia biegnie dalej. W przypadku więc, gdy wykonanie kary przerwano — nie można rozpocząć wykonywania reszty kary, jeśli w międzyczasie ubiegł termin przedawnienia.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

627.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 lipca 1936 r.

L. D. I. 13902/2/36

w sprawie sprzedaży skonfiskowanego kwasu winowego i cytrynowego.

Do
Dyrekcyj Ceł i Urzędów Celnych.

W związku z dokonywaną sprzedażą z publicznej licytacji skonfiskowanego w postępowaniu karnem skarbowem kwasu winowego i cytrynowego, Ministerstwo Skarbu zarządza, aby o każdorazowej licytacji takich przedmiotów były zawiadamiane bezpośrednio lub też za pośrednictwem Izb Przemysłowo - Handlowych firmy produkujące jakiekolwiek przetwory chemiczne w celu umożliwienia im wzięcia udziału w licytacji.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

628.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 lipca 1936 r.

L. D. I. 54863/1/36

w sprawie przyjmowania interesantów.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy), Dyrekcyj Ceł, Urzędów Skarbowych, Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych, Urzędów Opłat Stemplowych, Inspektoratu Ceł w Gdańsku oraz wszystkich Urzędów Celnych.

Godziny przyjęć interesantów w urzędach i instytucjach są różne, co utrudnia obywatelowi orjentowanie się kiedy i gdzie ma możność załatwienia swoich spraw. Dla uzyskania informacyj traci on zupełnie niepotrzebnie czas i energję.

W celu usunięcia tej anomalji w funkcjonowaniu administracji skarbowej zarządzam by:

1) z reguły przyjmowanie i załatwianie interesantów odbywało się we wszystkie dni urzędowe w godzinach od 10 — 13 we wszystkich podległych mi władzach, urzędach i instytucjach;

2) forma załatwiania była konkretna i kompetentna, a więc załatwiający musi być do tego uprawniony czy z racji zajmowanego stanowiska, czy z tytułu delegacji;

3) czasokres przyjmowania i załatwiania interesantów nie był traktowany sztywno; przedłużenie poza godziny obowiązkowe zależy od ilości zgłaszających się, jak również i czasu koniecznego do ich załatwienia. Dane praktyczne powinny decydować o ilości potrzebnych urzędników do przyjmowania i załatwiania interesantów w danym urzędzie;

4) poza normalnym czasokresem przyjęć uwzględniano załatwianie interesantów zamiejscowych; urzędnikom, obowiązanym do przyjmowania interesantów, nie wolno było w godzinach na to przeznaczonych wyznaczać innych zajęć, pod pozorem których uchylaliby się od tych przyjęć;

5) we wszystkich urzędach i instytucjach, pod tablicą, zawierającą nazwę urzędu czy instytucji, była umieszczona druga z napisem: „Przyjmowanie interesantów od godziny 10 do 13".

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

— — — — — — — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. I. 54863/1/36.

Warszawa, dnia 25 lipca 1936 r.

wszystkim Departamentom i Biurom Ministerstwa Skarbu, Gabinetowi Mi-

nistra, Państwowemu Urzędowi Kontroli Ubezpieczeń, Dyrekcjom: Państwowego Monopolu Spirytusowego, Polskiego Monopolu Tytoniowego i Polskiego Monopolu Solnego, Państwowemu Zakładowi Emerytalnemu, Generalnej Dyrekcji Loterji Państwowej, Mennicy Państwowej, Komendzie Straży Granicznej, Komisarjatowi do spraw likwidacji niemieckiej w Polsce, Przewodniczącemu Rady Spółdzielczej oraz Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu

do wiadomości i stosowania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

629.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 lipca 1936 r.

L. D. IV. 13796/1/36

w sprawie opłaty stemplowej od podań o zwolnienie od ograniczeń przywozowych i wywozowych.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł i Urzędów Celnych.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż w wypadkach złożenia przez strony podania o zwolnienie od ograniczeń przywozowych i wywozowych w myśl § 27 p. 1 lit. „c" i „d" rozporządzenia wykonawczego do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 820 — 1934 r.), podania te na podstawie art. 123 i 213 Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 134 z 1936 r.) zostają zwolnione od opłaty stemplowej. Natomiast podania o zwolnienia od ograniczeń przywozowych i wywozowych na podstawie innych przepisów § 27 p. 1 rozporządzenia wykonawczego do prawa celnego podlegają opłacie stemplowej w wysokości zł 5.— oraz po 50 gr od każdego załącznika w myśl art. 140 i 145 ustawy o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 404 z 1935 r.).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

630.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 lipca 1936 r.

L. D. IV. 15958/3/36

o zmianie okólnika L. D. IV. 14491/3/36 w sprawie zwolnienia niektórych towarów od pozwoleń przywozowych Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

W związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 5 maja 1936 r. w sprawie zakazu przywozu towarów (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 280) Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że Ministerstwo Przemysłu i Handlu wydało ogólne pozwolenie na przywóz towarów objętych całą poz. 840 t. c. przywozowej.

Wobec tego punkt 8 okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 10 czerwca 1936 r. L. D. IV. 14491/3/36 (Dzien. Urzęd. Min. Sk. Nr. 16, poz. 515) otrzymuje następujące brzmienie:

Nazwa towaru:	Pozycja t. c. przywozowej
„Wykonane ręcznie: obrazy, rysunki, mapy, plany, nuty oraz manuskrypty, tudzież wypełnione ręcznie lub pismem maszynowem księgi handlowe, rachunkowe, różne blankiety, kwity i t. p."	840 i ewent. uwaga 1 do poz. 847

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

631.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 lipca 1936 r.

L. D. IV. 15618/3/36

w sprawie wymieniania w wynikach rewizyj pozwoleń przywozu Min. Przemysłu i Handlu.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z udzielaniem przez Komisję Dewizową oraz banki dewizowe pozwoleń na przekazanie zagranicę należności za sprowadzone towary, Związek Banków wyraził zapatrywanie, że kontrola dewizowa dokumentów towarowych (a w tem i kwitów celnych) byłaby ściślejsza, a zarazem bardzo ułatwiona, gdyby urzędy celne podawały w kwitach celnych

numery pozwoleń na przywóz przy każdej poszczególnej pozycji wyniku rewizji.

Pragnąc uwzględnić życzenia Związku Banków, Ministerstwo Skarbu zaleca, aby w tych przypadkach, gdy w wyniku rewizji jest kilka pozycyj pokrytych różnemi pozwoleniami przywozu Ministerstwa Przemysłu i Handlu, urzędy celne w miarę możności starały się podawać w rubryce „uwagi" obok numerów pozwoleń przywozu również pozycje wyniku rewizji, do których odnoszą się poszczególne pozwolenia przywozu.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

632.

OKÓLNIK T. 101 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 lipca 1936 r.

L. D. IV. 17258/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy uwagi 7 do poz. 821 oraz poz. 901 i 902 taryfy celnej).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1. W uzupełnieniu p. 3 okólnika T. 59 z dnia 14 listopada 1935 r. L. D. IV. 28269/2/35 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 33, poz. 748 z 1935 r.) wyjaśnia się, że jako pojedyńczy znak wodny fabryczny, umieszczony na arkuszu papieru lub bibuły, niepowodujący stosowania dodatku, ustalonego w uwadze 7 umieszczonej po poz. 821, uważać należy znak wodny fabryczny nawet powtarzający się w pewnych odstępach na arkuszu papieru lub bibuły, lecz nietworzący ozdobnego deseniu.

2. Naczynia ze szkła mlecznego, posiadające kształt spłaszczonej butelki o zagiętej szyjce, służące do przechowywania środka do płukania ust p. n. „Odol" należy clić jako naczynia do przechowywania wyrobów kosmetycznych — według poz. 901 lub 902 taryfy celnej, zależnie od wykończenia, z ewentualnym dodatkiem, wymienionym w poz. 905 taryfy celnej, o ile butelki te posiadają dodatek pospolitych materjałów niestanowiących ozdób.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

633.

OKÓLNIK T. 102 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 lipca 1936 r.

L. D. IV. 18374/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1082, 1099 i 1050 taryfy celnej).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Wrębówki do węgla typów: Sullivan, Eickhoff i t. p., poruszane są zapomocą wbudowanego pośrodku silnika powietrznego lub elektrycznego.

Wrębówki z silnikiem powietrznym należy traktować jako maszyny osobno niewymienione i clić według poz. 1082 p. odpow. tar. celnej.

Wrębówki z wbudowanym silnikiem elektrycznym należy uważać za zespół maszyn elektromechanicznych, ponieważ wał silnika elektrycznego działa na robocze części wrębówki zapomocą kół zębatych, — i clić według taryfowej przynależności poszczególnych części zespołu, a mianowicie: wrębówkę według poz. 1082 p. odpow., silnik elektryczny według poz. 1099 p. odpow. oraz dźwig do przesuwania wrębówki według poz. 1050 p. 2 lit. odpow. tar. celnej.

W związku z powyższem traci moc obowiązującą okólnik T. 70 z dnia 29 listopada 1935 r. L. D. IV. 33635/2/35 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 36/1935 r., poz. 827).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

634.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 lipca 1936 r.

L. D. IV. 17135/3/36

w sprawie zwalniania od cła klisz drukarskich, nadsyłanych celem zgłoszenia do rejestracji znaków towarowych.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż klisze drukarskie, nadsyłane do rzeczników patentowych, celem zgłoszenia do rejestracji w Urzędzie Patentowym R. P. znaków towarowych,

należy odprawiać bez cła, narówni z dokumentami, na podstawie art. 22 ust. 1 p. 5 prawa celnego oraz § 15 do p. 5 przepisów wykonawczych do prawa celnego. W razie wątpliwości co do przeznaczenia przesyłki należy żądać przedstawienia oświadczenia rzecznika patentowego, że nadesłane klisze są przeznaczone do zdeponowania w Urzędzie Patentowym przy wniosku o rejestrację znaku towarowego.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

635.

OKÓLNIK T 103 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 lipca 1936 r.

L. D. IV. 16042/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 819).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

karton, papier — sklejany z dwu lub więcej arkuszy, z których jeden jest barwiony w masie, należy traktować jako karton, papier sklejany z dwu lub więcej arkuszy barwione w masie i clić według pozycji 819 punkt 2 litera odpowiednia taryfy celnej.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

636.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 28 lipca 1936 r.

L. D. IV. 18735/3/36

w sprawie wywozu z W. M. Gdańska przez Polskę zagranicę waluty polskiej.

Do
Dyrekcji Ceł: we Lwowie, Mysłowicach, Poznaniu i Warszawie, Urzędów Celnych podległych tym Dyrekcjom, oraz do Izby Skarbowej w Grudziądzu.

W. M. Gdańsk na zasadzie porozumienia z Polską w sprawach dewizowych zakazał wywozu zagranicę celną waluty polskiej. Stwierdzono, że zakaz ten jest obchodzony w ten sposób, że osoby wywożą z Gdańska do Polski walutę polską, uzyskując na granicy polsko-gdańskiej od placówek granicznej kontroli skarbowej zaświadczenia o przywozie pieniędzy i walorów (§ 13 obecnie obowiązującego rozp. z dnia 24 lipca 1936 r., dawniej § 12 rozp. z dnia 26 kwietnia 1936 r.) na przywiezione złote polskie, poczem pieniądze te wywożą przez inny odcinek granicy celnej (n. p. przez Zbąszyń do Rzeszy Niemieckiej) na podstawie wspomnianego zaświadczenia.

W celu przeciwdziałania temu zarządza się co następuje:

Urzędy celne nie powinny uznawać zaświadczeń wystawionych przez placówki granicznej kontroli skarbowej na przywiezione z Gdańska złote polskie, honorując je jednakowoż w dalszym ciągu na inne waluty. Złote polskie przywiezione z Gdańska mogą być wywiezione z powrotem na podstawie wspomnianych zaświadczeń tylko do W. M. Gdańska.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

637.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 lipca 1936 r.

L. D. V. 41897/4/36

w sprawie obniżenia stawki podatku przemysłowego od obrotów benzyną.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 46, poz. 339) obniża do 1,5%, przewidzianą w art. 7 ustęp (1) p. 4, stawkę podatku przemysłowego od obrotów benzyną, ustalanych w myśl art. 5 ustęp (1) p. 7 cytowanej ustawy.

Ulga powyższa przysługuje z urzędu (bez obowiązku składania indywidualnych podań) przy ustalaniu obrotów, osiągniętych w okresie od dnia 1 sierpnia 1936 roku.

Podsekretarz Stanu:
(—) *F. Świtalski.*

638.

OKÓLNIKI KOMISJI DEWIZOWEJ.

OKÓLNIK

z dnia 23 lipca 1936 r.

w sprawie zmiany okólnika Nr. 17 dotyczącego umowy rozrachunkowej z Austrją w związku z powziętą uchwałą Komisji Dewizowej z dnia 20 lipca 1936 r.

Na podstawie umowy rozrachunkowej, zawartej przez Bank Polski z Austrjackim Bankiem Narodowym, wszelkie przekazy z Polski i wpłaty na rzecz osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania względnie siedzibę w Austrji, mogą być dokonywane tylko w ramach postanowień niniejszego okólnika.

W związku z zawartą umową Komisja Dewizowa podaje do wiadomości następujące zarządzenie:

I. Przekazy do Austrji mogą być dokonywane przez banki dewizowe z wyjątkami wymienionemi pod IV, wyłącznie w formie polecenia na Austrjacki Bank Narodowy za pośrednictwem Banku Polskiego.

Komisja Dewizowa upoważnia banki dewizowe do rozpatrywania i załatwiania we własnym zkresie wniosków o uskutecznienie przekzów do Austrji, przy których złożono dowody, odpowiadające ogólnie obowiązującym przepisom, bez ograniczenia wysokości kwot:

a) z tytułu zapłaty należności za sprowadzone z Austrji towary austrjackie lub towary w Austrji przerobione, lub z tytułu zadatku na takie towary;

b) na opłatę patentów i licencyj, usług, z tytułu pensyj, emerytur i tantjem, odsetek od kapitałów, dywidendy, kuponów i dochodów z nieruchomości oraz z praw rzeczowych na nieruchomościach, należnych osobom fizycznym i prawnym, mającym miejsce zamieszkania względnie siedzibę w Austrji;

c) z tytułu spłaty kapitałów, należnych osobom fizycznym i prawnym, mającym miejsce zamieszkania względnie siedzibę w Austrji;

Przekazy w ramach powyższego upoważnienia z tytułu spłaty kapitałów, odsetek od nich, dywidendy, kuponów i dochodów z nieruchomości oraz praw rzeczowych na nieruchomościach dopuszczalne są tylko pod warunkiem, że przedmioty majątkowe wzgl. prawa stanowiące tytuł przekazu, są własnością osób fizycznych lub prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Austrji przynajmniej od dnia 26/IV. 1936 r.

W razie jakichkolwiek wątpliwości należy wnioski przedstawiać Komisji Dewizowej do rozstrzygnięcia.

II. Przekazy do Austrji na koszty utrzymania osób, przebywających w Austrji dopuszczalne są również tylko w drodze rozrachunku. Przekazy takie oraz sprzedaż zagranicznych środków płatniczych osobom, wyjeżdżającym do Austrji, banki dewizowe mogą załatwiać we własnym zakresie tylko w ramach i w granicach ogólnie obowiązujących przepisów z następującemi odchyleniami:

a) Banki dewizowe mogą załatwiać wnioski na przekazy wielokrotne do wysokości zł 250.— miesięcznie na przeciąg maksymalnie 9 miesięcy we własnym zakresie;

b) jeżeli paszport jest ważny tylko na Austrję bank dewizowy może sprzedać jedynie szylingi austrjackie.

Wnioski na sumy przekraczające granice ogólnie obowiązujące dla przekazów na utrzymanie lub na cele turystyczne, należy przedstawić Komisji Dewizowej do rozstrzygnięcia.

III. Przekazy do Austrji mogą z wyjątkami, podanemi pod IV, opiewać albo na sumę ściśle określoną w szylingach austrjackich, albo też na równowartość sumy ściśle określonej w złotych polskich. Zobowiązania, opiewające na inne waluty, winny być przeliczone na złote polskie podług ostatniego średniego kursu tranzakcyjnego giełdy warszawskiej, ogłoszonego przed udzieleniem zlecenia.

W celu uskutecznienia przekazu bank dewizowy wypełnia zlecenie (formularz 462), składający się z 3-ch części, z których dwie pierwsze są przeznaczone dla Wydziału Zagranicznego Banku Polskiego trzecią zaś zatrzymuje u siebie bank dewizowy. Blankiety zlecenia (form. 462), które wydaje Bank Polski, powinny być wypełnione pismem maszynowem, przyczem cel przekazu winien być jasno i zwięźle określony. Bank Polski będzie obliczał zlecenia, przyjęte przez banki dewizowe, po średnim kursie tranzakcyjnym na Wiedeń, podwyższonym o gr 10. Natomiast najwyższym dopuszczalnym kursem, po którym banki dewizowe mogą obliczać klientom zlecenia, może być kurs sprzedaży dewizy na Wiedeń. Ponadto mogą banki dewizowe pobierać — poza kosztami, poniesionemi efektywnie — prowizję w wysokości zł 2.— od zlecenia.

Przyjęte zlecenia do Austrji przekazywać będą banki dewizowe do swej Centrali w Warszawie, względnie do Oddziału w Warszawie. Centrala lub Oddział w Warszawie danego banku dewizowego dzieli wszystkie zlecenia, otrzymane z Oddziału i przyjęte na miesjcu, na dwie grupy:

pierwszą, obejmującą przekazy, opiewające na kwoty ściśle określone w szylingach austrjackich,

i drugą, obejmująca przekazy, opiewające na równowartość w szylingach austr. sumy ściśle określonej w złotych polskich

sporządza zestawienie tych zleceń i przesyła je wraz ze zleceniami (formularz 462) do Wydziału Zagranicznego Banku Polskiego w Warszawie, wpłacając równocześnie ogólną kwotę

zestawienia gotówkowym czekiem żyrowym lub przez Izbę Rozrachunkową. Do zestawień winny być dołączone pierwsze i drugie kartki (przeznaczone dla Wydziału Zagranicznego Banku Polskiego i Austrjackiego Banku Narodowego) (form. 462).

Banki dewizowe, które nie mają Centrali ani Oddziału w Warszawie, przesyłają zestawienie przyjętych zleceń wraz z gotówką do Oddziału Banku Polskiego, w którego okręgu mają swoją siedzibę.

Na podstawie otrzymanych zleceń Wydział Zagraniczny Banku Polskiego zawiadomi Austrjacki Bank Narodowy o przyjętych wpłatach i poleci wypłacenie ich w szylingach odbiorcom austrjackim, **o ile na rachunku Banku Polskiego w Austrjackim Banku Narodowym znajdować się będzie wystarczające pokrycie,** uzyskane z wpłat przez austrjackich dłużników na rzecz polskich wierzycieli.

Przekazy z Austrji do Polski będą załatwiane w sposób analogiczny przez Austrjacki Bank Narodowy za pośrednictwem Wydziału Zagranicznego Banku Polskiego, który będzie wypłacał bezpośrednio lub przez Oddziały Banku Polskiego — w kolejności chronologicznej — równowartość przekazywanych szylingów po kursie kupna dewizy na Wiedeń według ceduły giełdy warszawskiej.

IV. Banki dewizowe mogą przyjmować i dokonywać na zasadach, ogólnie obowiązujących, przekazy do Austrji poza rozrachunkiem tylko w tych wypadkach, w których chodzi o zapłatę należności za towary pochodzenia pozaaustrjackiego, nieprzerobione w Austrji, oraz o zapłatę kosztów przewozu tychże towarów przez inne kraje, poza Austrją.

V. Osoby fizyczne i prawne, mające miejsce zamieszkania względnie siedzibę na terenie Austrji, mogą utrzymywać lub otwierać wolne rachunki w bankach dewizowych w Polsce, z tem ograniczeniem, że na rachunki te banki mogą zapisywać tylko równowartość sprzedanych im zagranicznych środków płatniczych, z wyjątkiem szylingów austr., czeki, wykupione w ciężar rachunku wolnego, przelewy z innych rachunków wolnych, oraz na warunkach, podanych pod IV. należność za towary pochodzenia pozaaustrjackiego, nieprzerobione w Austrji, jak i koszty przewozu tychże towarów.

Saldo, wykazane na rachunkach wolnych, można przekazywać do Austrji także na podstawie umowy rozrachunkowej polsko-austrjackiej.

VI. Sumy, zapisane na rachunkach **zablokowanych,** mogą banki dewizowe przekazywać na podstawie umowy rozrachunkowej polsko-austrjackiej, o ile tytuł wpłaty odpowiada postanowieniom p. I niniejszego okólnika i o ile złożono odpowiednie dowody.

Równowartość weksli, nadesłanych z Austrji, należy — zależnie od tytułu, z jakiego nastąpiła w swoim czasie wysyłka z Polski — albo przekazywać na podstawie umowy rozrachunkowej polsko-austrjackiej, albo zapisywać na wolny rachunek. W pierwszym wypadku banki dewizowe nie są zobowiązane do żądania przedstawienia dokumentów, o ile weksle były opatrzone adnotacją Banku Polskiego, lub też były wysłane zagranicę przed 26/IV. i nadeszły do Polski przed 27/VII. W drugim wypadku należy żądać dowodu, że chodzi o zapłatę należności, podpadających pod postanowienia p. IV niniejszego okólnika.

VII. Bankom dewizowym wolno nabywać zagranicą szylingi austr. drogą arbitrażu tylko za specjalnem upoważnieniem Banku Polskiego.

VIII. Aby uniknąć częstego przekazywania drobnych sum, banki dewizowe mogą na żądanie wierzyciela austrjackiego zapisywać kwoty, podlegające przekazaniu na podstawie umowy rozrachunkowej polsko-austrjackiej na specjalne rachunki zablokowane osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Austrji, których salda z chwilą osiągnięcia kwoty zł 3.000.— winny być przez banki dewizowe — nawet bez specjalnego zlecenia właścicieli rachunków — przekazane drogą rozrachunku do Austrji. Kwotami, wpisanemi na takie rachunki można dysponować wyłącznie w formie przekazów do Austrji na podstawie umowy rozrachunkowej polsko-austrjackiej.

Komisja Dewizowa.

Uwaga: Okólnik Nr. 17 z dnia 12 czerwca 1936 r. przestaje obowiązywać.

OKÓLNIK Nr. 23

z dnia 21 lipca 1936 r.

w sprawie przekazywania należności za importowaną wełnę surową i czesaną.

Komisja Dewizowa podaje do wiadomości, że udzieliła — aż do odwołania — Konwencji Przędzalń Wełny Czesankowej w Polsce (siedziba w Łodzi) generalnego zezwolenia na dokonywanie pomiedzy poszczególnych członków należących do tej Konwencji oraz firm włączonych zarządzeniem Ministerstwa Przemysłu i Handlu do kontyngentu grupowego surowcowego Konwencji, podziału kontyngentu dewizowego, przyznawanego co miesiąc na uregulowanie należności za wełnę surową i czesaną, importowaną z zagranicy na potrzeby rynku wewnętrznego.

Wzwiązku z powyższem zezwala się bankom dewizowym i Oddziałom Banku Polskiego na sprzedaż i dokonywanie przekazów zagranicę, z tytułu należności za importowaną wełnę surową i czesaną na podstawie zaświadczeń dewizowych — wzór Nr. 1 — wydawanych przez wyżej wspomnianą Konwencję, w kwocie na jaką opiewa dane zaświadczenie, bez każdorazowego osobnego zezwolenia Komisji Dewizowej. Wnioski, dotyczące promes (form. E.), winny być przesyłane przez banki dewizowe do decyzji Komisji Dewizowej wraz z zaświadczeniem dewizowem — wzór Nr. 2 — wydanem

przez Konwencję. **Postanowienie niniejsze nie zwalnia jednak banków dewizowych i Oddziałów Banku Polskiego od obowiązku żądania od poszczególnych firm przedstawiania dokumentów, wymaganych przy przekazywaniu zagranicę należności z tytułu importowanych towarów.**

Wobec uregulowania niniejszym okólnikiem przydziału dewiz na import wełny surowej i czesanej — banki dewizowe i Oddziały Banku Polskiego nie mają prawa — od dnia otrzymania niniejszego okólnika — dokonywania we własnym zakresie dla firm wyżej wspomnianych przydziału i przekazywania zagranicznych środków płatniczych z tytułu importu wełny surowej i czesanej oraz związanych z tym importem kosztów ubocznych, nawet w tych wypadkach, kiedy kwota przekazu nie przekracza sumy zł 5.000.—.

Przydział zagranicznych środków płatniczych dla przedsiębiorstw niekorzystających z kontyngentu grupowego surowcowego Konwencji Przędzalń Wełny Czesankowej w Polsce, dokonywany będzie nadal dotychczasowym trybem przez banki dewizowe wzgl. przez Komisję Dewizową na podstawie indywidualnych wniosków, składanych za pośrednictwem banków dewizowych lub Oddziałów Banku Polskiego.

Banki dewizowe i Oddziały Banku Polskiego, dokonywujące przekazów zagranicę na zasadzie niniejszego okólnika, obowiązane są przesyłać co dekadę do Komisji Dewizowej zestawienia dokonanych przekazów z podaniem: 1) numeru zaświadczenia dewizowego, 2) nazwy firmy, z której polecenia przekaz został wykonany, 3) daty wykonania przekazu i 4) kwoty waluty obcej przekazu oraz równowartości w złotych (w oddzielnej kolumnie dla przekazów na podstawie zaświadczeń według wzoru Nr. 1 i wzoru Nr. 2).

Od wykonywanych na podstawie niniejszego okólnika przekazów banki dewizowe i Oddziały Banku Polskiego nie będą pobierały opłat, ustalonych okólnikiem Komisji Dewizowej Nr. 20 z dnia 3 lipca 1936 r., ponieważ należne Komisji Dewizowej opłaty: za formularze i manipulacyjną uiszczone zostaną przez Konwencję Przędzalń Wełny Czesankowej w Polsce.

Komisja Dewizowa.

Poniżej podaje się wzory zaświadczeń dewizowych Konwencji Przędzalń Wełny Czesankowej w Polsce:

Wzór Nr. 1.

Łódź, dn. . . . . .

KONWENCJA PRZĘDZALŃ
WEŁNY CZESANKOWEJ
W POLSCE.

Zaświadczenie dewizowe Nr. . . .

Na podstawie pisma Komisji Dewizowej z dn. . . . . lipca 1936 r. i okólnika Nr. . . . z dnia . . . . . lipca 1936 r. Konwencja Przędzalń Wełny Czesankowej w Polsce stwierdza niniejszem, że firmie . . . . korzystającej z kontyngentu grupowego surowcowego Konwencji przysługuje prawo jednorazowego nabycia i przekazania zagranicę za pośrednictwem banku dewizowego, na uregulowanie należności za zakupioną zagranicą wełnę $\frac{\text{surową}}{\text{czesaną}}$ (niepotrzebne skreślić) **zagranicznych środków płatniczych do wysokości kwoty** . . . . . . słownie . . . . . . na poczet przydziału dewizowego, przyznanego na miesiąc . . . . . 193 . . r.

Zaświadczenie niniejsze nie może być odstąpione i nie zwalnia od obowiązku przedłożenia bankowi dewizowemu dokumentów, wymaganych przez przepisy dewizowe.

Zaświadczenie jest ważne do dnia . . . . 193 . . r. włącznie.

Wzór Nr. 2.

Łódź, dn . . . . .

KONWENCJA PRZĘDZALŃ
WEŁNY CZESANKOWEJ
W POLSCE.

Zaświadczenie dewizowe Nr. . . .

Na podstawie pisma Komisji Dewizowej z dn. . . . . lipca 1936 r. i okólnika Nr. . . . . z dnia . . . . . lipca 1936 r. Konwencja Przędzalń Wełny Czesankowej w Polsce stwierdza niniejszem, że firmie . . . . korzystającej z kontyngentu grupowego surowcowego Konwencji przysługuje prawo otrzymania promesy dewizowej na uregulowanie należności za zakupioną zagranicą wełnę $\frac{\text{surową}}{\text{czesaną}}$ (niepotrzebne skreślić) w kwocie . . . . słownie . . . . . . z kontyngentu dewizowego, przyznanego na miesiąc . . . . 193 . . r. Proponowane terminy płatności promesy są następujące . . . .

Zaświadczenie niniejsze nie może być odstąpione i nie zwalnia od obowiązku przedłożenia bankowi dewizowemu dokumentów, wymaganych przez przepisy dewizowe.

Zaświadczenie jest ważne od dnia . . . . . . 193 . . r. włącznie.

OKÓLNIK Nr. 24.

z dnia 22 lipca 1936 r.

w sprawie zakazu przekazywania należności z nieruchomości lub z innych tytułów będących własnością cudzoziemców.

Komisja Dewizowa zezwala generalnie, aż do odwołania:

1) zamieszkałym w kraju **dzierżawcom i lokatorom** nieruchomości, będących własnością cudzoziemców, na płacenie wszelkich ze stosunku dzierżawy względnie najmu wynikających należności tych cudzoziemców do rąk zamiesz-

kałych w kraju administratorów tych nieruchomości, ustanowionych przez właścicieli lub uprawnione do tego władze;

2) **administratorom i sekwestratorom:**

a) na inkasowanie wyżej wspomnianych należności;

b) na opłacanie w kraju wszystkich podatków, opłat i wydatków, związanych z administracją i konserwacją danej nieruchomości; na czynienie nakładów związanych z prowadzeniem gospodarstwa rolnego; na wypłacanie w kraju zaopatrzeń emerytalnych b. pracowników względnie ich rodzin, zapomóg, oraz datków na cele społeczne i charytatywne w wysokości normalnie stosowanej.

c) na opłacanie w kraju odsetek i kapitału długów hipotecznych i innych długów, związanych ściśle z posiadaniem danej nieruchomości, np. reszty ceny kupna, z tem atoli ograniczeniem, że o ile wierzyciel jest cudzoziemcem, zapłata nastąpić może jedynie na rachunek zablokowany wierzyciela w myśl art. 12 dekretu Prez. Rzplt. z 26/IV. 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 249).

Powyższego zezwolenia udziela się pod warunkiem, że właściciel wyrazi zgodę na wpłacanie przez administratora pozostałej nadwyżki dochodów nad wydatkami na rachunek zablokowany właściciela we wskazanym przez niego banku dewizowym lub Oddziale Banku Polskiego, w myśl wyżej cytowanego art. 12 i pod warunkiem, że administrator wpłacać będzie co miesiąc pozostałą z ubiegłego miesiąca nadwyżkę do tego banku. W żadnym wypadku nie wolno administratorowi — bez zezwolenia — przekazać zagranicę lub wpłacić jakąkolwiek sumę do rąk właściciela, a wypłaty z jego polecenia do rąk osób trzecich dopuszcza się tylko na cele względnie z tytułów podanych wyżej pod b) i c).

3) **adwokatom:**

a) na użycie w kraju zaliczki, otrzymanej od cudzoziemca w związku z powierzoną sprawą, na pokrycie kosztów związanych z tą sprawą;

b) na wykładanie własnych pieniędzy na koszty związane z prowadzeniem sprawy cudzoziemca pod następującemi warunkami:

wypłata taka dopuszczalna jest tylko w wypadkach nagłych, gdy otrzymanie zaliczki z zagranicy nie jest możliwe w terminie, którego niedotrzymanie pociągnęłoby za sobą dla mocodawcy niepowetowaną szkodę; suma, w ten sposób przez adwokata wypłacona za jego klienta, nie może przekraczać zł 500.—; wyłożona suma nie może być zwrócona adwokatowi, lub z jego polecenia osobom trzecim, zagranicą; w razie zwrotu adwokatowi wyłożonej sumy w dewizach lub walutach obcych, adwokat obowiązany jest odsprzedać te dewizy względnie waluty jednemu z banków dewizowych lub Oddziałów Banku Polskiego;

c) na inkasowanie należności cudzoziemców lub ich dłużników, zamieszkałych w kraju;

d) na zapłacenie w kraju z funduszu cudzoziemców i w ich imieniu przypadających do zapłaty, jedynie w związku z daną sprawą, podatków i danin publicznych;

e) na potrącenie z zainkasowanych sum pokrytych przez adwokata kosztów i jego honorarjum.

Zezwolenia powyższego udziela się pod warunkiem, że mocodawca wyrazi zgodę na wpłacenie przez adwokata zainkasowanych sum, po potrąceniu uskutecznionych przez adwokata wypłat i jego honorarjum, na rachunek zablokowany wierzyciela w jednym z banków dewizowych lub Oddziałów Banku Polskiego w myśl art. 12 dekretu Prez. Rzplt. z 26/IV. 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 249).

Wpłatę zainkasowanych sum adwokat uskutecznić winien w przeciągu miesiąca; przy wpłacie złożyć winien bankowi na piśmie rozliczenie potrąceń, dokonanych z zainkasowanej sumy, i podać dokładne oznaczenie sprawy.

Nie wolno adwokatowi — bez zezwolenia Komisji Dewizowej — przekazać zagranicę lub wypłacać zainkasowanej sumy do rąk cudzoziemca — mocodawcy lub z jego polecenia osobie trzeciej.

4) **dłużnikom,** na wpłacanie do rąk adwokatów sum, należnych ich mocodawcom cudzoziemcom.

Komisja Dewizowa.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat

o sprostowaniu błędu w okólniku Min. Skarbu z dn. 3 lipca 1936 r. L. D. V. 21454/2/36 w sprawie sposobu obliczania podatku dochodowego od uposażeń w przypadkach, gdyby podatek opłacał za pracownika służbodawca z własnych funduszów.

W dzienniku Urzędowym Nr. 19 z 1936 r. poz. 598 na str. 715, szpalta prawa, w wierszu 3-cim od góry należy w miejsce wyrazów „obliczany zarobek brutto (W. b.) od którego po po—" w stawić wyrazy „obliczana ewentualnie w myśl ust. 2 p.—stopa".

Komunikat

o uzupełnieniu uprawnień dla niektórych posterunków celnych.

W uzupełnieniu załącznika do zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 21 kwietnia 1936 r. (Monitor Polski z dnia 5 maja 1936r. Nr. 105,

poz. 192), Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że, zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 30 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. z dnia 17 stycznia 1936 r. Nr. 4, poz. 31), do uprawnień posterunków celnych w Bonowie, Jamnie, Masłowie i Zbarzewie należy odprawa osób i ich środków lokomocji bez towarów.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

Nr 164

dnia 29 lipca 1936 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89,63	89,20
Dinary jugosłow. . . .	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn. .	1 Dol.	5,31	5,28
Dolary kanadyjskie . .	1 Dol.	5,29	5,26
Floreny holenderskie . .	100 Fl.	360,82	359,10
Franki francuskie . . .	100 Fr.	35,08	34,92
Franki szwajcarskie . .	100 Fr.	173,54	172,70
Funty angielskie . . .	1 Ł.	26,67	26,51
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie . . .	100 Gld.	100,20	99,80
Korony czecho - słow. .	100 K.	20,20	19,80
Korony duńskie	100 K.	119,04	118,20
Korony estońskie . . .	100 K	—	—
Korony norweskie . . .	100 K.	133,98	133,00
Korony szwedzkie . . .	100 K.	137,48	136,50
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie . . .	100 Lew	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	35,00	33,00
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,76	11,60
Marki niemieckie . . .	100 Mk.	145,00	140,00
Pengö węgierskie . . .	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie . .	100 Pes.	—	—
Szylingi austrjackie . .	100 Szyl	99,00	98,00

WALUTY	Za	Tranzakcje (Złotych)	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam . . .	100 Fl.	360,10	360,82	359,38
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	213,98	212,92
Bruksela	100 Blg.	89,45	89,63	89,27
Budapeszt . . .	100 Png.	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,20	99,80
Helsinki	100 Mk.	—	11,76	11,70
Konstantynopol .	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga . . .	100 K.	118,75	119,04	118,46
Londyn	1 Ł.	26,60	26,67	26,53
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Medjolan	100 Lir.	—	41,95	41,75
Montreal	1 Dol.	—	5,28 1/4	5,26 8/4
Nowy Jork . . .	1 Dol.	5.29 3/4	5,31	5,28 1/2
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,29 7/8	5,31 1/8	5,28 5/8
Oslo	100 K.	133.65	133,98	133,32
Paryż	100 Fr.	35,01	35.08	34,94
Praga	100 K.	21,94	21.98	21,90
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofja	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm . . .	100 K.	137,15	137,48	136,82
Tallin	100 K.	—	—	—
Wiedeń	100 Szyl.	—	99,20	98,80
Zurych	100 Fr.	173,20	173,54	172,86
c) MONETY.				
2. Srebro.				
Marki niemieckie .	100 Mk.	—	152,00	147,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 Zł.